EVE SAINT BENOIT

Cărările destinului

Traducerea și adaptarea în limba română de

CECILIA IONESCU

ALCRIS
M-94

PROFEȚIA

„Dumnezeule! se gândi Dorothee. N-ar fi trebuit să pun niciodată piciorul într-un asemenea loc". Cu atât mai rău! Era prea târziu să dea înapoi, nu-i mai rămânea decât să facă o bună impresie. Puse distrată mâna pe un pahar pe care i-l oferise cineva și-și muie buzele în el. Gustul de gin din băutura pe care o luase drept o nevinovată oranjadă, o surprinse. Dorothee oftă resemnată.

„Hotărât lucru, își spuse, această Agnes va reuși întotdeauna să mă antreneze în situații delicate…."

Totul începuse în ajun.

***

Dorothee își amintea perfect. Părăsind atelierul de croitorie unde lucrau amândouă ca stiliste, Agnes declarase cu un aer candid:

– Ce noroc ai, Dorothee, să fii aleasă de domnul Bruno, dintre noi toți, pentru a desena colecția de reîncepere a activității! Vei ajunge departe, fata mea.

O urmă de gelozie îndreptățită i se ghicea în voce. Dorothee încercă să-și minimalizeze succesul.

– Bineînțeles, voi ajunge departe! Oricum, până la Cythere.

– Îmi dau seama, replică prietena sa, ideea era genială. Cum ai făcut s-o găsești?

Dorothee ridică din umeri.

– Sincer, mi-a venit pe neașteptate. Cred chiar că am visat-o. Îmbrăcăminte tricotată din lână fină și din mătase, albastră, albă, ocru, pe scurt, în culorile grecești.

– De aici, până la a numi colecția „Îmbarcarea pentru Cythere“, nu a fost decât un pas. Era de-ajuns să te gândești la asta.

Cele două tinere fete intrară în grădina Luxembourg prin strada Vaugirard. Era iarnă. O pâclă albăstrie se lăsase la rădăcinile copacilor ale căror ramuri dezgolite se conturau pe transparența cu aspect lăptos a cerului. Dorothee îi aruncă o privire piezișă însoțitoarei sale. Aceasta se îmbufnase în mod vizibil. Asociase probabil eșecul său reușitei lui Dorothee și, în definitiv, era o reacție de neînțeles. Dorothee se simțea puțin vinovată față de Agnes.

– Ce noroc ai! repetă aceasta fără mare entuziasm. În locul tău, nu mi-ar mai păsa. Viitorul îți este complet trasat. Continuă fără nici o trecere: înțeleg foarte bine că domnul Bruno a acceptat să-ți plătească drumul până acolo. Când pleci?

– Aștept vremea bună, răspunse Dorothee. Probabil în iunie. Nu este încă perioadă turistică și voi putea desena liniștită, inspirându-mă din peisaj.

Mai făcură câțiva pași în tăcere. Dorothee își strânse înfrigurată gulerul mantoului. Brusc, Agnes exclamă:

– Și ce va face Philippe, în acest timp?

Dorothee se posomorî. Amintirea logodnei sale ratate o făcea încă să sufere. Răspunse liniștită:

– Știi bine că între Philippe și mine totul s-a terminat. A preferat o căsătorie de conveniență, cu o moștenitoare bogată. După câte se pare, ambiția sa trecea înaintea iubirii…

Agnes izbucni în râs.

– Își va mușca degetele în frumosul său cabinet medical, când va afla despre succesele tale. Când mă gândesc că te-a părăsit pentru slăbănoaga aia… Oh! Dorothee, te fac să suferi.

Ochii mari violeți ai Dorotheei se întunecară.

– Vezi, făcu ea, faimosul meu noroc este relativ.

O ceată de studenți ieși în calea celor două tinere fete. Se întoarseră toți ca unul, fluierând. Agnes

strânse din buze, convinsă că acest omagiu nu se referea la ea. Nu că ar fi fost urâtă, dar nici o fată din atelier, chiar dintre manechine, nu se putea compara cu Dorothee Hugo.

Cele două fete tinere ajunseră pe strada Assas. Fără o vorbă se grăbiră spre strada Vavin. Vitrinele prăvăliilor mai păstrau încă strasurile și paietele sărbătorilor de Crăciun, deși se afișau pe ele, „importante mărfuri cu preț redus“. Cele două prietene se opriră o clipă în fața vitrinei unui blănar. Alături de Dorothee, zveltă și grațioasă, Agnes părea foarte mică și pricăjită.

– Spune, Dorothee, te-ar interesa o ședință de spiritism?

Întrebarea venise pe neașteptate. Dorothee zâmbi. Era semnul că Agnes se gândea în sfârșit la altceva decât la acea poveste cu colecția.

– Mai există oare asemenea lucruri?

– Desigur, afirmă Agnes cu o convingere aproape de înflăcărare. Nu ești la curent?

– Asemenea ședințe sunt incompatibile cu secolul XX.

– Deloc, fata mea. Acesta se ocupă de materialism, noi ne întoarcem la misticism.

– Oh! dar fără mine, exclamă Dorothee scuturându-și părul bogat, de culoarea aurului venețian. Nu cred în măsuțele rotunde care se învârtesc.

– Nu știi nimic despre asta.

– Am citit câteva cărți de parapsihologie. Nu sunt deloc convingătoare.

– Cum vrei, murmură Agnes.

Părea decepționată, gata să plângă și Dorothee avu impresia că numai stratul gros de rimel care-i făcea genele mai lungi o împiedica pe însoțitoarea sa să izbucnească în lacrimi. Un autobuz aglomerat trecu, dar Agnes nu manifestă nici o dorință de a-l lua. Adineaori părea obsedată de reușita Dorotheei, acum părea complet absorbită de această idee nouă și ochii ei albaștri-cenușii, erau ciudat de ficși.

– Vino cu mine, sunt sigură că te vei distra la prietenii mei. Va fi și Barbarin acolo.

– Cine este acesta?

Agnes îi aruncă Dorotheei o privire încărcată de milă.

– Cel mai mare spiritist cunoscut în prezent în occident.

– N-am nici un chef de asta.

– Bun, făcu cealaltă cu o voce gâtuită, mă voi întoarce. Weekend plăcut!

Și se îndreptă enervată spre stația de autobuz. Avea un aer fragil și înduioșător. Cuprinsă de remușcări, Dorothee alergă după prietena sa.

– Agnes, te-ai supărat?

– Nu, deloc, răspunse ea pe un ton ce voia să spună exact contrariul. Mi-ar fi plăcut să te fac să cunoști oameni interesanți: nu vrei asta, este perfect. Îți place numai mediul croitoriei de lux și te înțeleg. În viață trebuie să fii ambițios.

Spunând asta, ea aspiră pe nas, încrețindu-și-l ca o pușcoaică. Văzând că Dorothee era gata să cedeze, Agnes aruncă brutal laitmotivul ei obișnuit:

– Tu ești cea mai frumoasă, cea mai inteligentă, cea mai elegantă. Este normal să fii și cea mai egoistă.

– Ai câștigat, făcu Dorothee oftând. Voi veni în această seară la spiritiștii tăi.

Chipul lui Agnes se lumină. Își înfundă bascul de lână până la sprâncene, și începu să alerge brusc, pentru a prinde autobuzul.

– Strada Petru I al Serbiei, numărul 25 bis, îi strigă înainte de a urca. Etajul trei. La ora douăzeci.

***

Acum, tânăra fată își regreta slăbiciunea. În salonul mare, cu tapițerii prăfuite, se plictisea de moarte în mijlocul unor necunoscuți, toți între două vârste, cu

fizionomii prefăcut binevoitoare. Agnes o prezentase la toată lumea ca pe cea mai bună prietenă a sa și Dorothee fusese obligată să strângă o mulțime de mâini moi.

Apoi se strădui să schimbe câteva banalități cu un bătrân dandi, foarte dichisit, care o copleși cu complimente.

– Ar fi trebuit să faceți cinema. O frumusețe ca a dumneavoastră ar sparge ecranele. Ați deveni repede o regină, un star.

– Nu sunt fotogenică, minți ea, agasată.

– Perfecțiunea nu ține seama de astfel de motive.

Dorothee se refugie lângă Agnes. Evident, invitații nu mai așteptau decât un singur lucru: începerea ședinței. Toate privirile se îndreptau spre stăpânul casei, un bărbat mic, durduliu și binevoitor. Dorothee nu-i reținuse numele, dar fusese frapată de expresia sa, în același timp curtenitoare și aspră. El părăsi salonul și un zgomot de voci o avertiză pe tânăra fată că celebrul Barbarin tocmai sosise.

Într-adevăr, gazda reapăru în compania unui personaj fantomatic împopoțonat cu o capă din catifea neagră, dublată cu satin alb și presărată cu stele argintii.

„L-ar face să pălească de gelozie pe Nostradamus“, își spuse Dorothee, amuzată de înfățișarea teatrală a spiritistului. Acesta lăsă să rătăcească asupra asistenței

o privire arogantă, care se fixă definitiv asupra Dorotheei. Tânăra fată tăcea chitic. Ochii lui Barbarin scânteiau ca niște prisme și un zâmbet îi lumină chipul neguros.

– Încântat, domnișoară Hugo, spuse el cu o voce somnoroasă.

Avea un accent greu de definit, jumătate slav, jumătate italian. Dorothee nu se putu împiedica să nu zâmbească. Așadar, numărul spiritistului începuse deja. Se întreba dacă stăpânul casei îi șoptise mediului numele său, sau dacă acesta din urmă îl descoperise într-adevăr prin telepatie.

– Plăcerea este de partea mea, domnule, răspunse ea, din toată inima.

Agnes o ciupi de braț.

– Se spune „stăpâne spiritual“ îi șopti ea agitată.

Barbarin se apropie de cele două fete tinere. Mergea cu o ușurință indiferentă și capa îi flutura în jurul corpului slab. Fața i-ar fi fost complet șterasă, fără culoarea stacojie a buzelor și ochii galbeni ca șofranul.

– Stingeți luminile, ordonă el.

Nimeni nu mișcă. Lustra mare și aplicele de pe pereți se stinseră brusc, cu un fel de mică explozie. O duzină de lumânări se aprinseră. Dorothee nu avea lumânare deoarece, cel puțin așa bănuia, doar inițiații aveau dreptul la ea.

– Domnișoară Hugo, spuse spiritistul fără să înceteze s-o cerceteze atent, vreți să oferiți ocazia unei mici experiențe? Să n-aveți nici o teamă, nu sunt dintre acei șarlatani care taie oamenii în bucăți, în cufere trucate.

Spunând acestea, izbucni într-un râs răsunător. Bătrânul dandi și mai mulți discipoli îl imitară cu complezență.

– Luați loc, reluă el și nu vă temeți de nimic.

Dorothee ar fi dat zece ani din viață pentru a scăpa de această încercare. Îi aruncă lui Agnes o privire rugătoare, dar aceasta o măsura având aerul că spune: „Ce noroc! Nu mi se întâmplă mie asta!“

Dorothee se prăbuși în fotoliul pe care i-l indicase spiritistul, străduindu-se să-și ascundă panica ce o cuprindea treptat.

– Voi cădea în transă, anunță Barbarin. Cel care vă va vorbi prin gura mea, va fi un spirit. Îi puteți pune întrebări, vă va răspunde.

Se făcu liniște. La lumina lumânărilor, fața spiritistului se relaxă. Brusc, dădu ochii peste cap și respirația i se transformă într-un horcăit. Avu apoi o tresărire care-l scutură în întregime. Din gură îi țâșni o voce, fără ca el să miște buzele, o voce stridentă, înfricoșătoare, o voce de falset.

– Dorothee Hugo, douăzeci și patru de ani, născută la Paris. Părinții ți-au pierit în incendiul unui hotel luxos la Cannes. Anul trecut, logodnicul te-a părăsit pentru a se căsători cu o femeie bogată. Ești foarte admirată și tocmai ai obținut un contract care ar putea face din tine o stilistă foarte apreciată.

– Cine… cine sunteți? bâigui tânăra fată.

– N-are importanță. De ce m-ai deranjat? Ce ai să mă întrebi?

Vocea se frânse într-o ricanare care-i îngheță sângele Dorotheei. Se bâlbâi.

– Pro… proiectul meu va reuși?

– Nu pleca la Chythere în vara aceasta. Altfel vei cădea într-o capcană mortală…

– Ce capcană…?

Se produse un fluierat și Dorothee găsi puterea de a-și repeta întrebarea, prinzându-se de scaun. Vocea se făcu mai slabă.

– Nu te duce la Cythere…

Spiritistul se prăbuși. Nu mai respira și semăna cu un mort. Discipolii așteptau într-o liniște religioasă. Treptat, Barbarin își recăpătă culorile și puțin după aceea, se ridică. Luminile electrice se reaprinseră și adoratorii magicianului se grăbiră în jurul său pentru a-l felicita.

Dorothee rămase în fotoliu, cu fața în mâini. Agnes veni lângă ea.

– Îmi pare rău, murmură aceasta.

Părea sincer mâhnită. Dorothee schiță un zâmbet șters.

– Mă simt puțin obosită, spuse ea. Plec.

Se ridică și cu pași demni se îndreptă spre ieșire. Prietena sa o ajunse din urmă.

– Fii atentă, se lamentă ea, nu pleca acolo.

– Ți-am spus deja că nu cred în profeții, o anunță Dorothee liniștită.

– Vrei să te conduc?

– Nu, te asigur că mă simt foarte bine.

Discipolii lui Barbarin se îndreptară spre o masă garnisită cu băuturi și preparate reci din carne. Profitând de neatenția lor, Dorothee se strecură afară din încăpere. Din fericire, își descoperi imediat haina din blană albă, pe portmantou. Cuvintele acelei voci oribile, ca de papagal, îi răsunau încă în urechi: „Nu te duce la Cythere".

– Ne părăsiți deja? spuse cineva.

Dorothee se întoarse. Era bărbatul dandi care se întorcea de la bucătărie cărând o frapieră.

– Da, mă simt puțin obosită. Bună seara.

– Sunați-mă la birou, spuse el, întinzându-i o carte de vizită, sunt impresar. Într-un an, vă voi obține rolul secolului. Aveți ochii lui Liz Taylor și feminitatea lui Marilyn…

– Mulțumesc, vă voi suna, răspunse Dorothee, vârând cartea de vizită în buzunar și mototolind-o furioasă.

***

Dorothee mergea pe trotuarul ce strălucea de ploaie, în căutarea unui taxi. Își regăsea treptat sângele rece. Ceea ce se petrecuse în strada Petru I al Serbiei i se părea departe, aproape ireal. Pe strada Marceau, tânăra fată chemă o mașină. Pe măsură ce se îndepărta de acel loc, firea sa optimistă ieșea la suprafață.

La naiba cu Barbarin, cu toate mediile și alți guru! își spuse ea. În câteva zile, nu mă voi mai gândi la asta.

În acea seară, Dorotheei îi trebui mult timp să adoarmă.

Partea întâi

NECUNOSCUTUL DE PE POSEIDON

Capitolul 1

Poseidon despica valurile lăsând în urma sa o dâră de spumă. Un fir subțire de fum ieșea de pe coșul său, risipindu-se imediat în albastrul emoționant al cerului. Mica ambarcațiune pornise la drum din Gythion cu mai mult de două ore întârziere. Acum, mărea viteza și gonea spre Cythere, însoțită de o escadrilă de pescărușI mari și albi.

Dorothee ieși pe puntea de la tribord. Era un loc strâmt, încărcat de bagaje de toate felurile, coșuri cu legume, cuști de animale domestice, găini, capre și oi. Aproximativ treizeci de țărani din Pelopones, pletoși, bărboși și bruneți, se strânseseră în jurul a doi jucători de tavli, strigând și comentând îndată fiecare lovitură. Ochii care le râdeau, străluciră când frumoasa străină trecu pe lângă ei și un tânăr îi aruncă un compliment în engleză:

– Foarte frumoasă!

Dorothee nu se întoarse și fugi la babord, sperând să găsească acolo mai multă liniște. Apoi se rezemă de bastingaj. Purta pantaloni din bumbac mătăsos și un tricou alb care-i punea în evidență formele armonioase ale corpului. În picioare își pusese niște sandale din piele roșie, cumpărate la Atena.

Ca bagaj, luase cu sine o valiză din piele moale, care conținea o garderobă de vară, ca și carnetul de schițe și culorile. Dorothee contempla imensitatea strălucitoare a mării, cu un sentiment de libertate totală și se lăsă îmbătată de aerul sărat. Făcu o poză interesantă cu aparatul de fotografiat, un pescăruș în plin zbor.

În spatele ei, niște turiști germani, instalați pe șezlonguri, beau bere, studiind hărți geografice. Puțin mai departe, îngrămădit pe un coș cu salată, un popă mânca cireșe. Dorothee îl întâlnise deja în stația de autobuz din Patras. Îi adresă un semn prietenesc, apoi vru să-i facă o fotografie, iar el îi poză cu bunăvoie. Cu un zâmbet larg, îi propuse tinerei fete un pumn de fructe roșii și strălucitoare, iar ea le acceptă cu plăcere.

– Vă duceți la Cythere? o întrebă el apoi, într-o engleză relativă.

– Da. Când vom ajunge?

– Cu ajutorul lui Dumnezeu, la căderea nopții vom acosta. Aveți cazare acolo? Dacă nu, nepotul meu și soția sa v-ar putea găzdui.

– Vă mulțumesc, am închiriat deja o casă mare deasupra portului prin intermediul unei agenții grecești din Paris.

– Ah! sunteți franțuzoaică? făcu el, cu aerul de-a spune: „Ce idee ciudată să-ți petreci vacanța pe o insulă pierdută!“ Și nu vă este teamă să locuiți complet singură într-o casă mare?

Ea zâmbi, terminându-și cireșele.

– Nu, deloc.

– Dar poate așteptați pe cineva, un logodnic sau un prieten, adăugă el curios.

– N-aștept pe nimeni.

Preotul ortodox făcu ochii mari. Albastrul lor clar contrasta cu pielea aspră, cu barba în dezordine și sutana brună.

– În locul dumneavoastră aș fi atent, murmură el.

– Dar știu să mă apăr, afirmă Dorothee râzând.

– V-o doresc. În cazul în care n-ați observat, un bărbat vă urmărește încă din stația de autobuz din Patras, poate chiar mai de departe.

Dorothee privi neliniștită în toate părțile. Nu văzu nimic suspect.

– Nu văd cine…

– În cabina de pilotare, o întrerupse popa.

Tânăra fată aruncă într-acolo o privire, exact la timp pentru a zări, în spatele geamului, un bărbat înalt, atletic, purtând pe cap o șapcă de marinar. Cozorocul arunca o umbră peste ochii lui, dar din expresia gurii mari, cu buze zenzuale, Dorothee ghici că o cerceta cu atenție. În clipa următoare dispăru și nu mai văzu decât reflexia soarelui în geam.

Se întoarse uluită spre popă.

– Sunteți oare sigur că bărbatul acela mă urmărește?

– Bineînțeles, răspunse el, fără să ezite. De atunci este pe urmele dumneavoastră.

– Cum ați observat asta?

Popa trase liniștit din buzunar un săculeț cu tutun și o pipă pe care începu s-o umple.

– Urmărea autobuzul într-o mașină închiriată. La început, m-am gândit la o coincidență. Drumurile sunt pentru toată lumea, nu-i așa? Dar când l-am revăzut la Gythion…

Lăsă fraza neterminată pentru a-și aprinde pipa și trase calm câteva fumuri înainte de a continua:

– … atunci mi-am spus: „un suspect“. Era postat în fața micuței cafenele în care ați băut un pahar și ați scris niște ilustrate, vă amintiți?

Dorothee încuviință. Într-adevăr, băuse o citronadă la o cafenea în aer liber, sub eucalipți, și trimisese ilustrate colegelor de la croitorie și lui Agnes. Apoi traversase piața Atenei până la o poștă dărăpănată.

– Nu vă scăpa din ochi și n-a încetat să vă spioneze toate mișcările.

– Este ciudat, spuse Dorothee, nu mi-am data seama nici un moment.

– Pentru că nu i-ați acordat atenție. Dar eu vedeam totul. Frumoasă cum sunteți, la început m-am gândit la o întâlnire tăinuită. Dar mi-ați confirmat că nu așteptați pe nimeni. Ar fi putut fi vorba despre un logodnic gelos sau despre un îndrăgostit concediat.

– Dar nu-l cunosc.

– Și de altfel, declară popa tăios, bărbatul nu are aerul unui îndrăgostit. În sfârșit, când am observat că luase același vapor cu dumneavoastră, m-am hotărât să vă vorbesc despre asta.

– Este imposibil… începu Dorothee.

– Tăceți, șopti popa, iată-l.

Chiar atunci, necunoscutul ieșea pe punte. Își pusese ochelari de soare cu lentile de culoarea ambrei, care-i dădeau un aer neliniștitor. Era îmbrăcat elegant cu un costum alb din in și cu o cămașă verde ca apa, descheiată pe pieptul bronzat.

Bărbatul rămase nemișcat o clipă pentru a-și aprinde o țigară pe care o scoase dintr-o cutie de aur, apoi, întorcând spatele preotului și tinerei fete, se îndepărtă în pas elastic spre pravă și se rezemă de balustradă, unde rămase să fumeze contemplând largul.

Poseidon își continua drumul, gâfâind din toate mașinile. Soarele coborâse rapid colorând suprafața mării în roșu intens. La orizont se putea vedea o fâșie de pământ înverzit, înconjurată de o aureolă de culori vii.

Popa își goli pipa lovind-o de talpă.

– Mă duc să-mi caut bagajele, o anunță el, în trei sferturi de oră vom sosi. Vă voi vedea la debarcader.

Plecă, sutana lovindu-i pulpele. La opt metri de acolo, necunoscutul continua să contemple marea. Nu părea să-și facă griji din cauza pescărușilor care se învârteau deasupra vaporului, nici a umidității ce cădea ca un nor. Stătea doar acolo, neliniștitor și enigmatic. Nu se întoarse nici o clipă pentru a o privi pe Dorothee, rămasă ca împietrită în locul său. Chiar văzut din spate, bărbatul degaja o forță incredibilă, o putere bărbătească, aproape animalică.

Dorothee se întrebă dacă bunul preot nu forțase puțin interpretarea faptelor.

„Ei bine, își spuse ea, de ce naiba m-ar urmări acest necunoscut? Dacă ar fi căutat o aventură, m-ar fi

abordat deja. Ori, mi se pare că asta îl preocupă cel mai puțin în lume. Nici nu poate să aibă necaz pe mine, pentru că nu ne-am văzut niciodată mai înainte…

Dorothee se gândi că deducțiile preotului țineau de domeniul imposibilului. Pentru a fi subtil, bătrânul bărbat se înșelase puțin. Cu siguranță avea prea multă imaginație, ca toți mediteraneenii… Nu, de acum Dorothee era convinsă, necunoscutul care privea spre larg, rezemat de bastingaj, nu-i vroia, nu-i putea vroi vreun rău.

O serie de coincidențe îl duseseră pe preot la concluzii ciudate. La urma urmei, acest bărbat poate se hotărâse și el să-și petreacă vacanța la Cythere. Nimic mai normal decât să închirieze o mașină la Patras, în loc să ia autobuzul și să facă drumul până în portul Gythion cu propiile mijloace. Și pentru ce ar fi suspect că acest bărbat se îmbarcase pe Poseidon?

Complet liniștită, Dorothee își aprinse cu gesturi lente un Camel. Aspiră profund fumul, ca cei care caută să se calmeze total. În acea clipă, necunoscutul se întoarse și umerii lați, puternici, se conturară în lumina scăzută a zilei. Își scosese ochelarii de soare, dar își păstrase încă șapca de marinar. Își părăsi locul și se îndreptă spre pasarelă.

Pentru a-și îndepărta temerile, Dorothee îl măsură cu calm în timp ce venea spre ea. Primi șocul unei

priviri verzi cu reflexe de oțel. O privire prin care treceau pe rând, ca norii pe cerul translucid, sentimente contradictorii: admirație, repulsie, dorință, ură.

Tulburată, Dorothee întoarse capul, prefăcându-se adâncită în contemplarea unui șir de insulițe de-a lungul cărora mergea vaporul. Bărbatul dispăru din nou și tânăra fată se îndreptă, înfiorându-se. În zadar își spunea că toate astea nu aveau nici un sens și că suferea influențele preotului, Dorothee nu reușea să interpreteze semnificația unei asemenea priviri. Avu brusca dorință de-a alerga după necunoscut pentru a-l întreba, dar nu-l mai văzu nicăieri. Sirena răgușită a lui Poseidon rupse liniștea.

Dorothee se hotărî să meargă să-și caute bagajele. Acum era aproape noapte și luminile din Cythere păreau tot mai aproape. Curând vor acosta pe insulă. La bord, turiști și țărani, se grăbeau spre pasarelă, încărcați cu genți de călătorie și pachete.

Dorothee își ridică valiza și-i urmă pe ceilalți. Îl regăsi pe popă.

– Sunteți așteptată? o întrebă el.

– Da, persoana care mi-a închiriat trebuie să mă aștepte cu cheile casei. Mă voi duce acolo cu un taxi.

Frapat de expresia preocupată a tinerei fete, popa îi dădu adresa nepotului său și a soției lui.

– Locuiesc pe o stradă mică la Kato Kithira. Veți întreba de casa lui Eleni și a lui Panayiotis, toată lumea știe unde este. Eu voi rămâne la ei o săptămână.

– Mulțumesc, părinte, răspunse Dorothee strângând mâna brună și noduroasă a preotului.

Se auzi zgomotul ancorei intrând în apă și zbârnâitul motorului se stinse. Mica ambarcațiune acostă la chei și se frecă de el cu un clinchet de fiare. Câțiva docheri și un pumn de insulari îi așteptau pe pasageri.

Dorothee coborî pe uscat, cu penibila impresie că este spionată. Totuși, necunoscutul dispăruse cu totul. Tânăra fată se adresă unui matelot:

– Poseidon își continuă oare călătoria?

Matelotul își spuse părerea.

– În două ore pleacă la Creta.

Dorothee avu sentimentul unei eliberări. „Dar bineînțeles! se gândi. Bărbatul va continua pur și simplu drumul până în Creta. Iată de ce nu se află printre pasagerii care coboară la Cythere". Își stăpâni un zâmbet. Avusese nevoie de o zi epuizantă și de bănuielile unui popă pentru a ajunge în această stare.

„Totul va merge bine, evident". Dorothee se îndreptă spre o mașină veche, neagră, care aborda însemnele luminoase ale taxiurilor. Dispăru în ea și-i

dădu șferului adresa la care vroia să meargă. Mașina veche se zgâlțâi și se avântă printre străduțele bătrânului port. Dorothee nu se putu stăpâni să nu arunce o ultimă privire spre Poseidon. Era încă acolo. O ghirlandă de lampioane lumina puntea. O siluetă masculină se rezema de balustradă. Era oare căpitanul, sau necunoscutul? Dorothee n-ar fi putut spune. Ar fi fost ridicol să creadă că, din locul său, bărbatul o putea zări în taxi. Totuși, tresări.

În clipa următoare, mașina luă tânguindu-se un viraj și Dorothee nu mai văzu decât aliniamentul căsuțelor albe cu acoperișuri din olane roșii.

„Fata mea, ești ridicolă," se dojeni ea, exact cum ar fi făcut-o Agnes. Își apăsă pieptul cu o mână tremurătoare. Inima-i bătea să se rupă.

Capitolul 2

Persoana care închiria, o femeie mică, firavă și uscățivă, de aproximativ cincizeci de ani, îi întinse Dorotheei o legătură de chei.

– Ușa de intrare, garajul, portalul, preciză ea într-o engleză respingătoare.

– Mulțumesc, făcu Dorothee.

– Există o mică schimbare. Vila pe care trebuia s-o ocupați, nu este liberă încă. Dar pentru șaizeci de drahme în plus, pe săptămână, vă voi ceda casa domnișoarei Beaumont. Este mai bine amplasată și mai spațioasă.

– Preasupun că n-am de ales, spuse Dorothee.

Mica femeie își încreți buzele.

– Sunteți liberă să hotărâți, domnișoară Hugo.

– O iau. Cine este domnișoara Beaumont?

Cealaltă păru surprinsă:

– N-o cunoașteți?

– Numele acesta îmi spune ceva, mărturisi tânăra fată căutând în zadar să-și amintească în ce împrejurări auzise vorbindu-se despre această persoană.

– Este o vedetă a televiziunii americane, spuse cea care închiria. Socotise să vină la Cythere timp de opt zile pentru a turna un film, dar tocmai am primit o scrisoare de scuze și de anulare a închirierii.

Adăugă cu un aer dezgustat:

– Filmul se va face la Corfu… În sfârșit, pentru dumneavoastră personal, este un noroc.

– Înțeleg, murmură Dorothee ridicându-și valiza și urmând-o pe mica femeie.

Aceasta din urmă sui rapid cărarea în pantă care ducea la peronul casei mici.

În fața ușii, cea care închiria rămase nemișcată.

– Vă las. Mă numesc Katherina Vitsiou. Voi veni în fiecare dimineață… Mă voi ocupa de toate, de gospodărie și de comisioane.

– Sunteți amabilă.

– Este inclus în preț. Telefonul este în completare. Pe mâine.

Katherina își măsură noua locatară cu ochii bruni și stupizi. Apoi, fără umbră de zâmbet, îi ură o noapte excelentă și coborî panta. Întunericul înghiți silueta ei slabă.

Dorothee oftă. „Ciudată cumătră“, se gândi ea. Vila era ascunsă într-un desiș de viță sălbatică, de caprifoi și de glicine. Construcția degaja o impresie de liniște și confort cu pereții săi albiți cu var și cu obloanele vopsite în verde ca mărul. Dorothee introduse cheia în broască și împinse ușa. Visa să facă un duș, să ia o masă ușoară și să se culce.

Interiorul vilei era plăcut, mobilat cu o eleganță anonimă. Parterul cuprindea o imensă cameră de zi, o bucătărie ultramodernă și un cabinet de toaletă. La etaj, era un dormitor în stil rustic, un mic birou, o cameră pentru lenjerie, plină cu dulapuri și o baie spațioasă.

Dorothee își desfăcu valiza și-și aranjă lucrurile. Făcu un duș care o relaxă și îmbrăcă un capot din mătase de culoare albastru pastel. Apoi, coborî în bucătărie în căutarea cinei. În frigiderul mare, descoperi uimită, salată și legume proaspete, lapte, ouă, fructe și brânză de capră. Sticluțe de bere și o colecție mică de vinuri grecești, completau proviziile.

Așezată la masa acoperită cu rășină artificială, Dorothee își potoli foamea desfătându-se și gândindu-se deja la programul de a doua zi: se grăbea să-și înceapă schițele.

Tânăra fată înghiți o bucată de brânză de capră parfumată cu chimen și bău o înghițitură de lapte. Era

mai curând mulțumită. De când se afla în Grecia, o asaltaseră nenumărate idei. Atmosfera clară, profunzimea albastrului din peisajele scăldate într-o lumina intensă, erau izvor constant de inspirație. În imaginația sa, tânăra stilistă vedea deja unduindu-se rochii strălucitoare și ușoare, falduri elegante și mantouri ample și suple…

Un zgomot neobișnuit o scoase din gândurile sale. S-ar fi spus că o ușă se închisese cu un scârțâit, urmat de un pocnet înăbușit. Acesta provenea probabil de la etaj. Dorothee se îndreptă, stând la pândă. În vilă domnea o liniște absolută, destrămată doar de foșnetele din grădină și de cântecul obsedant al greierilor.

„Ce este asta oare?“

Tânăra fată începu să închidă toate obloanele camerei de zi și după ce stinse luminile urcă, nu fără teamă, scara din lemn de mai multe culori. O liniște profundă o întâmpină. Aprinse lumina pe palier și aruncă o privire rapidă în camera de lenjerie. Nedescoperind nimic suspect, se duse să închidă obloanele din camera sa și intră în baie.

„Un curent de aer o fi închis ușa“, se surprinse ea gândind, spălându-se pe dinți.

Liniștită, tânăra fată se duse în cameră.

– Bună seara! spuse pe neașteptate o voce.

Dorothee apăsă pe întrerupător. În clipa următoare, făcu ochii mari de uimire. Necunoscutul de pe Poseidon se afla instalat confortabil pe patul său.

– Ce faceți aici? strigă ea uluită. Cum ați intrat?

Fu mirată să constate că, în pofida fricii care o cuprindea, reușea să se comporte aproape cu demnitate. „Să nu cedez panicii“, se gândi ea.

– Cum ați intrat? repetă.

– Pe fereastră, escaladând vița sălbatică, spuse bărbatul, cu o voce de bas, dar melodioasă.

– Atunci, puteți pleca tot pe acolo.

– Nu vă fie teamă, nu voi rămâne mult timp.

– Nici nu se pune problema, se indignă Dorothee. Veți părăsi imediat acest loc, altfel chem poliția.

El o măsură din cap până în picioare cu un calm glacial.

– Încercați!

Dorothee se dădu un pas înapoi, dar bărbatul sări ca un tigru și îi bară trecerea.

– Vă sfătuiesc să stați liniștită, replică el, prinzând-o pe tânăra fată de umeri.

La atingerea sa, Dorothee se înfioră. Prin capotul ușor de mătase îi simți căldura palmelor. Inima îi izbea

surd în piept. Se sufoca de groază, de indignare și… de altceva, un fel de atracție imperioasă. Se eliberă cu bruschețe din această strânsoare.

– Sunteți cel mai puternic, admise ea străduindu-se să-și stăpânească nervii. Acum, spuneți-mi ce vreți.

– Luați loc pe pat.

Nu ridicase deloc tonul, dar nu părea mai puțin amenințător. Nu mai purta nici șapca, nici ochelarii de soare. Forța care se degaja din toată ființa sa o frapă din nou pe tânăra fată. Necunoscutul era incredibil de frumos și de viguros. „Redutabil", gândi în mod confuz Dorothee.

– Luați loc, vă rog, insistă el cu o voce liniștită.

Ea consideră de preferat să se supună și se așeză pe marginea patului. Se simțea într-o situație disperată. Se întreba pentru a nu știu câta oară, dacă nu era pe punctul de-a visa. Nu, bărbatul stătea într-adevăr în fața ei, liniștit și real, dominând-o cu statura lui atletică. Timp de o secundă, o măsură cu o expresie ciudat de schimbată.

– Sunteți foarte frumoasă, murmură el ca și când abia atunci își dădu seama.

Dorothee își înghiți greu nodul din gât. O migrenă bruscă îi sfredelea tâmplele. Bâigui:

– Erați în stația de autobuz, apoi pe Poseidon. Pentru ce motiv mă urmăriți?

El schiță un zâmbet victorios.

– Ah! V-ați dat seama?

– Mi s-a atras atenția, replică ea, având aerul de a spune: „Toată lumea a observat“.

Deloc descumpănit, necunoscutul se așeză pe un fotoliu, în fața tinerei fete, și scoase liniștit o țigară din portțigaretul de aur.

– Fumați?

– Nu, mulțumesc.

– Fumul nu vă deranjează?

Ea nu se catadicsi să răspundă. Bărbatul își aprinse țigara cu o brichetă tot din aur și trimise o serie de rotocoale de fum spre tavan. Dorothee se gândi cu amărăciune că, fiind conștient de superioritatea sa, intrusul nu se grăbea deloc. Într-adevăr, fumă un timp în tăcere.

– Este adevărat, v-am urmărit, admise el în cele din urmă.

– De ce?

Necunoscutul îi aruncă o privire ironică.

– De ce urmărește un bărbat o femeie frumoasă?

Dorothee încercă să zâmbească.

– Nu-mi spuneți că acesta este modul dumneavoastră de a curta femeile, nu v-aș crede.

El răspunse cu dezinvoltură:

– Totuși, acesta este adevărul. Va fi o schimbare față de aventurile dumneavoastră precedente.

– Cred că vă înșelați în privința mea.

El se mulțumi să izbucnească într-un râs cinic.

– Sunteți obișnuită să aveți toți bărbații la picioare, amețiți de dragoste, nu-i așa? spuse după o pauză.

– Nu văd unde vreți să ajungeți, se înfurie Dorothee. Dacă vă gândiți să mă seduceți într-o manieră extremă, vă înșelați.

– Aș avea o șansă să vă plac altfel?

Scoasă din fire, tânăra fată strigă:

– Plecați! Plecați imediat!

El își strivi țigara într-o scrumieră și se ridică în picioare, în fața sa. Ochii verzi străluceau de-o lumină crudă.

– Numele meu este Paul.

– N-am ce face cu numele dumneavoastră. Ieșiți!

O prinse cu brutalitate în brațe, forțând-o să se ridice și o strânse lângă el, insensibil la proteste.

– Dați-mi drumul, strigă Dorothee zbătându-se.

În loc de răspuns, îi pecetlui gura cu un sărut pasionat. Panicată și rușinată, tânăra fată simți că leșină. Valuri de dorință îi treceau pe șira spinării. Cum sărutul se prelungea, se întrebă cu teamă dacă Paul nu-i simțise slăbiciunea.

Brusc, el îi dădu drumul, aproape respingând-o. Respirând greu, Dorothee se strădui să-l străpungă cu privirea. Paul se mulțumi să-i mângâie obrazul cu un aer infatuat care o bulversă.

– Ne vom mai vedea, spuse el cu o voce metalică, de parcă regreta ce tocmai se întâmplase. Pentru nimic în lume n-aș vrea să-mi reproșezi că te-am obligat să faci dragoste cu mine.

Îndârjită, Dorothee își ridică bărbia.

– Îndrăznești să insinuezi că mă voi dărui ție?

Paul zâmbi și ea îi văzu sclipirea dinților.

– Exact. N-am obiceiul să violez femeile. Pe curând, Rita! Îmi permiți să ies pe ușă?

Se răsuci pe călcâie și se îndepărtă pe palier. Ea înaintă până în ușa camerei, tremurând de mânie.

– Nu va fi o dată viitoare, strigă ea și nu mă cheamă Rita.

El se întoarse și ridică sprâncenele.

– Zău? Cum te cheamă?

– Dorothee! urlă ea, gata să facă o criză de nervi. Dorothee Hugo!

Paul nu păru nici surprins, nici convins.

– Aș fi pariat că te numești Rita… din cauza ochilor tăi ațâțători și a părului ca focul. Dorothee mi se pare un nume prea cuminte pentru o fată ca tine.

– Puțin îmi pasă ce puteai să crezi.

– Vom mai vorbi despre asta. Dacă preferi să-ți spun Dorothee, nu văd nici un inconvenient.

Spunând acestea, ajunse la scară.

– Voi avea astfel impresia că mă înțeleg bine în dragoste cu o tânără fată romantică.

Coborî treptele cu pas de felină. Peste balustradă, Dorothee îl văzu traversând camera de zi. Apoi auzi ușa de la intrare, care se închise. Se făcuse liniște.

Tânăra fată se duse în camera sa. Încă năucită, se aruncă de-a latul patului. Ar fi vrut să plângă pentru a-și ușura suferința, dar lacrimile nu veneau. Migrena îi sporise. Stinse lumina și începu să reflecteze cu ochii mari deschiși în întuneric.

„Un necunoscut care se numește Paul mă urmărește de la Patras. Se îmbarcă pe același vapor cu mine. În seara aceasta, îndrăznește să dea năvală peste mine…“ Această recapitulare n-o mulțumea. De ce oare Paul nu-i vorbise în timpul călătoriei? Avusese ocazia, pentru că se întâlniseră pe punte. De ce nu-i făcuse curte la Gythion și se mulțumise s-o supravegheze de departe, după cum spusese popa.

Dorothee se răsuci pe o parte și pe alta în pat, fără să poată adormi. Fără voia ei, se gândi din nou la sărutul lui Paul. La amintirea acelei scurte și pasionate îmbrățișări, tresări. „Probabil este mai puțin cinic decât pretinde, deoarece s-a abținut să profite de slăbiciunea mea“. Dorothee își mușcă buzele. Simțurile îi erau încă tulburate. Niciodată un bărbat nu produsese asupra ei un asemenea efect. Trebui să recunoască, uluită: „Nici măcar Philippe“. Brusc, i se păru că vechile răni i se cicatrizaseră și că imaginea fostului logodnic se estompa.

Un nou chip, ironic și pasionat se suprapunea peste cel al lui Philippe… Pleoapele tinerei fete începură să cadă de somn. La emoția prezentă, se adauga oboseala călătoriei. Înainte de-a adormi se gândi confuz că mintea i se întoarcea la Philippe, pentru a fugi de Paul.

***

Era oare într-adevăr un vis? Dorothee îl revăzu pe Philippe Launey împingând ușa cu geamuri a atelierului. Tânărul bărbat venise să-i facă o vizită în luna mai, exact înainte ca ea să plece în Grecia. Purta un costum bine croit, din gabardină gri ca perla și o cămașă de culoarea fildeșului. La vederea sa, inima lui Dorothee se strânse.

– M-am întâlnit cu Agnes din întâmplare, îi spuse el. Mi-a spus despre promovarea ta. Felicitări, draga mea.

– Mulțumesc. Voi pleca în curând.

Philippe luă loc într-un fotoliu cu spătarul decorat cu schițe prinse în ace. Ochii lui cenușii, puțin miopi, străluceau.

– Văd că ți-ai revenit foarte bine după despărțirea noastră.

Dorothee îl privi pieziș.

– Da, foarte bine. Inutil să te simți vinovat, dragul meu.

El se apără, roșind.

– Dar nu mă simt deloc vinovat.

Se ridică și se apropie de Dorothee.

– Nu reușesc să te uit, adăugă el gâfâind.

Simțind mâna bărbatului pe talie, tânăra fată tresări.

– Cum îndrăznești, murmură ea, după tot ce s-a întâmplat? Acum ești căsătorit, Philippe, și nu vom mai putea ieși niciodată împreună.

Presiunea mâinii se accentuă.

– Te iubesc, Dorothee.

Ea îi aruncă o privire încețoșată.

– Și soția ta?

Philippe oftă.

– O iubesc și pe ea, dar în alt fel.

Între ei se lăsă tăcerea. La ora aceea din zi, atelierul era pustiu și Philippe Launey știa că nimeni nu îndrăznea să năvălească în biroul lui Dorothee. Cum nu răspundea, îi luă tăcerea drept acceptare, se avântă spre ea și o strânse în brațe. O palmă îi tăie răsuflarea.

Dorothee se îndepărtă de el, având în ochii violeți o expresie de dezgust pe care Philippe n-o cunoștea. Își duse mâna la obraz, pe urma lăsată de palmă.

– Nu vreau să te mai văd niciodată, spuse Dorothee.

El ieși fără o vorbă. Dorothee se aplecă peste fereastră pentru a-l vedea îndepărtându-se pe stradă. Mergea repede, cu un aer rigid. Un vânt ușor îi ciufuli șuvițele blonde. Se stăpâni să nu izbucnească în hohote de plâns.

Abia conștientă, Dorothee înțelese că era vindecată pentru totdeauna de dragostea pentru Philippe. Mai rău! Nu mai simțea pentru el nici cel mai mic sentiment de prietenie. Tânăra fată se întoarse pe o parte, gemând. O lumină roz pal colora ușor obloanele. Brusc Dorothee deschise ochii. Imaginea lui Philippe dispărea ca ceața în fața soarelui. Paul era cel la care se gândea acum, amintirea sărutului lui Paul era cea care o ardea încă.

Se așeză pe pat, lac de sudoare. „Cum am putut să-l las pe acel străin să mă sărute, fără să reacționez?“

Răspunsul i se părea prea evident pentru a-l formula.

Capitolul 3

Dorothee își luă caietul de schițe și coborî în viteză treptele scării. Purta un șort alb, o bluză și pe dedesubt îmbrăcase costumul de baie. Își pusese o pălărie din paie, pentru a se apăra de soarele ce ardea deja și ochelari de soare care-i ascundeau ochii frumoși.

În camera de zi dădu peste Katherina, care trecea peste pardoseală o cârpă de spălat pe jos ce șiroia de apă.

– Bună ziua, spuse tânăra fată pe un ton vesel.

În ciuda temerilor sale nocturne, se simțea ciudat de bucuroasă. Katherina muie cârpa într-o căldare de zinc și o stoarse fără să renunțe la aerul înțepat, puțin arogant.

– Bună ziua, domnișoară. Micul dumneavoastră dejun este servit.

– Vă mulțumesc.

Femeia clătină din cap.

– Este în preț, spuse ea pe un ton profesional.

Dorothee ridică din umeri. Hotărât lucru, nu avea, ca să zic așa, nici o posibilitate de comunicare cu Katherina. Tânăra fată pătrunse în bucătărie, unde domnea un puternic miros de cafea. Se așeză și își turnă o ceașcă. În timp ce mușca dintr-o felie de pâine prăjită ce se topea în gură, observă pe banca de bucătărie, lucrurile Katherinei: o geantă mare din plastic, neagră și uzată, un pulover roșu și un ziar împăturit cu grijă. Dorothee aruncă o privire peste el, încercând să descifreze caracterele grecești.

– Știți să citiți în limba greacă? întrebă Katherina intrând în bucătărie pentru a goli căldarea în chiuvetă.

– Când eram în liceu, am învățat greaca veche.

Privirea nătângă a Katherinei deveni admirativă.

– Adevărat? Eu, care sunt grecoaică, n-am învățat-o.

– Da, dar iată la ce mi-a folosit, zâmbi tânăra fată. Nu înțeleg nici un cuvânt.

Katherina lăsă căldarea și cârpa de șters pe jos, luă ziarul și-l despături. Apoi începu să citească cu greu noutățile locale. Era vorba despre o apropiată grevă a cârmacilor de pe vapoare.

– Ăștia vor mereu să câștige mai mult, comentă ea cu un dispreț nenuanțat. Oare eu fac grevă?

Pentru prima dată, cea care-i închiriase vorbea despre altceva decât despre preț și Dorothee nu vru s-o contrazică.

– Aveți dreptate, afirmă ea.

Încurajată de acest semn de aprobare, Katherina se așeză în fața tinerei fete. O mică licărire călduroasă i se aprinse în ochi.

– Găsiți? făcu ea prostește. Dumneavoastră îmi plăceți mult! De obicei, străinele care vin aici sunt mândre. Nu catadicsesc să discute cu o incultă ca mine… Și apoi, coborî vocea și adăugă cu un zâmbet neghiob: ele primesc bărbați.

În timp ce vorbea, Katherina răsfoia ziarul. Brusc, strigă:

– Sfântă Fecioară! Apără-ne!

Dorothee își golise ceașca de cafea și își turna încă una.

– Ce s-a întâmplat? o întrebă ea.

– A fugit un nebun din ospiciul de la Evangelistria, spuse femeia. Înainte de-a fi închis, ucisese deja trei persoane.

Katherina părea atât de tulburată, încât tânăra fată îi oferi o ceașcă de cafea. Ea începu să bea cu înghițituri mici, oftând cu zgomot. Părea complet răvășită de acest eveniment neașteptat, care venea să-i perturbe viața liniștită.

– Nu vă mai gândiți la asta, spuse Dorothee ridicându-se și luându-și carnetul de schițe.

Interlocutoarea sa își împinse scaunul și se ridică la rândul său. Acum arbora o expresie îngrozită.

– Este un nebun periculos, un criminal. Nu mi-ar plăcea să dau peste el, atâta tot.

– Vă înțeleg, și eu doresc să fie prins repede. La revedere, Katherina.

– Dumnezeu să vă apere, domnișoară.

Cu mâinile în șolduri, Katherina o privi pe tânăra fată care cobora în fugă panta spre Kithira. Încet, femeia schiță un semn al crucii.

– Dumnezeu să ne apere, se corectă ea.

***

Era de-abia ora nouă dimineața și turiștii germani pe care Dorothee îi întâlnise pe Poseidon luaseră deja cu asalt plaja. Erau întinși unul lângă altul, cu capul sub umbrelele de soare, înfipte în nisipul fin. Dorothee remarcă o fată înaltă și roșcată care se ivise din mare, șiroind de apă, cu mici țipete de bucurie destinate să atragă atenția însoțitorilor săi că apa era plăcută. Un bărbat, cu siguranță soțul său, i se duse în

întâmpinare și o strânse în brațe râzând. Apoi se aruncară din nou în apă, împreună, bălăcindu-se ca niște puști.

Era foarte cald sub razele arzătoare ale soarelui grecesc. Prudentă, Dorothee se instală la umbra unui șirag de stânci care mărgineau plaja. Copii goi se jucau cu mingea țipând, dar aceste strigăte n-o deranjau. Curând, stânjenită de căldură, își scoase hainele și rămase în costumul de baie din două piese și alergă să se arunce în apa turcoaz. I se păru un deliciu să înoate spre larg.

Tânăra fată făcu câteva mișcări de bras și-i depăși curând pe cei doi înotători germani. Făcu pluta și se lăsă în voia valurilor. Soarele desena nenumărate puncte luminoase pe ecranul pleoapelor sale închise. Dorothee se răsuci și începu să înoate spre plajă.

– Hello! strigă fata înaltă și roșcată. Ce vreme splendidă, nu-i așa?

– Da, minunată.

– Sunteți singură? Dacă vă plictisiți, veniți într-o seară la taverna lui Costo. Ambianța este tipic grecească.

– Mulțumesc, dar sunt aici pentru a lucra.

– A lucra? Dumnezeule, nu faceți asta zi și noapte, nu?

– Voi vedea, dar nu vă promit nimic.

Într-un fel, observațiile nemțoaicei îi aminteau Dorotheei de prietena sa Agnes. Ieși din apă și se duse gânditoare la locul său. Da, ce-o reținea să meargă la acea tavernă? Cu siguranță, o nouă vizită a lui Paul. La acest gând, inima i se strânse.

„Nu despre asta e vorba, se dojeni ea, dar trebuie să desenezi ceva“. Un sfert de oră mai târziu, caietul Dorothei rămăsese gol. Orbitor de albe, foile reverberau lumina. Altdată, acest peisaj de apă, de nisip și de lumină ar fi inspirat-o în mod sigur pe tânăra stilistă. Astăzi, totul o lăsa fără să reacționeze. Culorile intense, emoționante, care altădată ar fi fermecat-o, nu-i mai spuneau nimic. Totul, cerul, marea, nisipul, absolut totul striga absența lui Paul.

„Dumnezeule! Ce mi se întâmplă? Sunt pe cale să înnebunesc?“ Nu-și continuă gândurile.

Dorotheei nu-i plăcea să se ascundă după deget. Știa prea bine ce i se întâmplase: era îndrăgostită de acel Paul despre care nu știa nimic… Oricât de ciudat ar fi putut părea asta din partea unei tinere fete atât de rezonabile ca Dorothee, era îndrăgostită nebunește de un necunoscut.

„Primul venit, s-ar putea spune“, se gândi ea lăsându-și carnetul de schițe. Era inutil să insiste, astăzi nu va putea desena.

În drum spre cafeneaua mică de pe plajă, care se compunea din trei mese mici rotunde, la adăpostul unui acoperiș rudimentar, nemțoaica trecu pe lângă Dorothee.

– N-aveți inspirație? exclamă ea.

– Nu, deloc.

Nemțoaica schimbă direcția și veni să se așeze lângă Dorothee. Evident, căuta să angajeze o conversație.

– Mă numesc Erika. Dumneavoastră?

– Dorothee.

– Foarte frumos nume. Nu vă plictisiți complet singură?

– Sunt o persoană retrasă.

Erika se întinse, râzând. Era o fată relaxată, care exprima bucuria de a trăi.

– În acest caz, ești îndrăgostită, Dorothee.

– În nici un caz…

– Eu, de fiecare dată când mă îndrăgostesc de un tânăr, simt ca din întâmplare dorința de a mă izola. Ei da, îndrăgostiții se simt bine numai în compania obiectului iubirii lor. Restul îi lasă indiferenți.

– Este adevărat, admise Dorothee zâmbind.

Erika expiră cu putere.

– Mă duc să-mi iau o apă gazoasă. Vrei și dumneata una?

– Mor de sete.

– Rămâi aici, mă întorc.

Nemțoaica se îndepărtă cu un mers nonșalant. Dorothee se întinse la soare, în căldura primejdioasă a prânzului. Erika se întoarse cu apele gazoase și se lăsă jos, lângă tânăra fată.

– Sunt călduțe, se plânse ea. Răcitorul este defect. Despre ce vorbeam?

– Despre dragoste și îndrăgostiți.

– Da, ți-am spus că ești îndrăgostită. Este adevărat?

– Nici eu nu știu.

Erika izbucni în râs.

– În acest caz, este adevărat. Ești franțuzoaică, nu-i așa?

– Da.

– Ei bine, vouă francezilor vă lipsește simplitatea în problemele de inimă.

Dorothee se sprijini în coate. Părul lung și ud mătura nisipul. Îi zâmbi însoțitoarei sale.

– Desigur, admise ea cu umor. Preferăm iubirile furtunoase, obișnuinței.

Erika își termină apa gazoasă și începu să îngroape sticla în nisipul fin.

– Relațiile de cuplu văzute în acest fel, trebuie să fie teribil de dificile, nu?

– Și aici este tot farmecul, declară Dorothee cu o voce înflăcărată, un bărbat despre care se știe totul, devine repede plictisitor.

Nemțoaica fluieră.

– Ești mai degrabă visătoare.

După o pauză, adăugă:

– Trebuie să înțeleg oare, că iubești un bărbat misterios?

– Poate…

În aceeași clipă, Dorothee se gândi că nu s-ar fi încumetat niciodată la asemenea confidențe cu Agnes. Însoțitorul Erikăi o strigă de departe și tânăra femeie se ridică.

– Pe mâine, draga mea. În cazul în care nu ne vom reîntâlni diseară la Costa? Vino cu „bărbatul despre care nu știi nimic".

– Încă o vorbă, Erika. Ai remarcat la bordul lui Poseidon un bărbat tânăr, de talie înaltă, care purta ochelari de soare și o șapcă de marinar?

– Nu, răspunse nemțoaica, de ce-mi pui această întrebare? Un zâmbet îi lumină chipul. Ah! Înțeleg! Ai întâlnit iubirea în plină mare. Este minunat.

– Erika! strigă prietenul său cu nerăbdare.

Tânăra femeie ridică din umeri, într-un gest de scuză și se îndepărtă legănându-și ușor șoldurile.

Dorothee rămase singură pe plajă. Luă masa de prânz la cafeneaua mică, se bronză la soare toată după-amiaza și nu se întoarse acasă decât după apus. Soarele se lăsase în spatele versanților și cerul se întunecase.

Un sfert de lună apăru la vest. Așezată pe terasă, Dorothee bea un suc de portocale rece. După un duș tonifiant, tânăra fată se îmbrăcă elegant și se machie ușor. După un examen minuțios în oglindă, ajunse la concluzia că arăta bine. Și acum? Ce aștepta oare exact, țintuită pe scaun și cu mâinile încleștate pe pahar? După un timp, se gândi la Erika și la prietenii săi care, în acest moment, se amuzau probabil la taverna grecului. O ascurtă privire la ceasul cu brățară îi arătă că era unsprezece. Paul nu venise. Ochii mari ai Dorotheei se înceţoșară. Cu siguranță, nu va mai veni niciodată. „Oare numai tu exiști?“ murmură ea încet, împingându-și scaunul și ridicându-se. Și în ciuda serii călduțe, se înfioră. Dorothee se pregătea să pătrundă în camera de zi, când o voce bărbătească melodioasă de bas, se auzi din grădină.

– Iartă-mă, am venit puțin cam târziu. Am avut o piedică.

Paul stătea pe aleea îngustă, mărginită de sicomori, de eucalipți și de măslini. Silueta sa puternică se contura albă în întuneric. Fără să țină seama de ușa de

la intrare, sări peste balustradă și ajunse pe terasă. Purta pantaloni albi foarte mulați pe corp, pantofi albi și o cămașă largă descheiată pe pieptul musculos. Zâmbea întinzându-i Dorotheei o pungă de hârtie foșnitoare pe care o ținuse sub braț.

– Vei găsi aici o masă pentru doi.

– Ia loc, spuse Dorothee, cu o voce tremurândă, voi aduce pahare și farfurii.

– Da, exclamă el, cu o bucurie copilărească, să cinăm pe terasă.

Puțin după aceea, erau așezați față în față, înaintea unor aperitive variate, salate, fructe și o sticlă cu vin alb. Paul ridică paharul.

– Beau pentru frumusețea ta pusă în valoare de această rochie minunată.

– Este un model pe care l-am desenat eu însămi.

– Mă așteptai în seara aceasta? O întrebă el, schimbând brusc subiectul.

– Da, răspunse Dorothee cu franchețe.

Paul păru surprins de asemenea sinceritate. Bău o înghițitură de vin fără să-și scape din ochi interlocutoarea. Părea că o cântărește. În cele din urmă spuse:

– Un punct bun pentru tine, Rita.

Tânăra fată își împinse farfuria. O vagă neliniște o cuprindea.

– Ți-am spus deja că mă numesc Dorothee.

– Este adevărat. Nu-mi purta pică, dar Rita ți se potrivește mai mult.

– Nu cred, răspunse ea sec.

– Te asigur, insistă Paul cu un zâmbet plin de mister. Dorothee este numele unei fete tinere, Rita, cel al unei femei fatale.

– Nu sunt o femeie fatală.

– Oricum, ai frumusețea uneia. Dar ceea ce mă interesează este sufletul tău.

Își goli paharul, dându-i Dorotheei timpul de a replica.

– Spune-mi, Paul, oare de ce complici totul?

Chipul frumos al lui Paul se înăspri și în colțul gurii îi apăru o cută.

– Vorbește-mi despre tine, spuse el în loc de răspuns.

Dorothee oftă profund. Hotărât lucru, era inutil să încerce să-l facă pe Paul să vorbească, avea darul de a face concversația să devieze.

– Viața mea nu prezintă nici un interes, începu ea.

– Pentru mine, da.

– Sunt stilistă la Bruno, la Paris. Am douăzeci și patru de ani…

– Nu-ți ascunde vârsta, o întrerupse Paul. Oricum, n-o arăți.

Pentru a-și da continuitate, Dorothee își îndreptă atenția asupra fructelor și începu să curețe o smochină.

– N-am nimic de ascuns, Paul, răspunse ea calmă.

– Te cred, spuse Paul cu un aer sumbru.

Dorothee se gândi că mințea și se întrebă de ce. Totuși, prefăcându-se că nu-și dă seama de asta, îi povesti pe scurt viața sa, omițând să menționeze logodna cu Philippe.

El o asculta cu atenție, fumând și bând din când în când câte o înghițitură de vin. Când termină, o întrebă întorcând privirea:

– Fără iubit? Fără logodnic?

Dorothee se simți roșind până în vârful urechilor.

– Hm, asta… este fără importanță, se bâlbâi ea.

El o privea cu insistență. În întuneric, pupilele i se dilataseră încât copleșiseră irișii negri și strălucitori.

– Așadar, spuse Paul, acorzi puțină importanță unui eveniment capital din viața unui bărbat și a unei femei.

Dorothee de apără.

– Cum mă poți judeca în felul acesta?

Voia să adauge: „Am suferit prea mult din cauza nedreptății și a trădării celui pe care l-am iubit“.

Totuși, nu spuse nimic. În fața acestui bărbat care, dintr-o dată, se erija în judecător suprem, se simțea paralizată. Ca prin vis, îl auzi spunând:

– N-am judecat niciodată pe nimeni, domnișoară.

– Atunci, de ce mă persecuți?

– Am dorit pur și simplu să te cunosc în profunzime.

Accentuă asupra ultimului cuvânt, umplând din nou paharele.

– Încetează să-mi mai pui întrebări, spuse Dorothee lăsând ochii în jos, asupra băuturii care se mișca în paharul său, am impresia că sunt supusă unui interogatoriu.

El se scuză pe un ton tăios și, un timp, băură în tăcere. Tânăra fată spuse timid:

– În sfârșit, Paul, iată-ne într-o situație ciudată.

– Serios?

– Eu nu știu nimic despre tine…

– Vei afla totul la timpul potrivit.

– Nu-ți cunosc nici măcar numele.

El izbucni în râs.

– Iată-mă persecutat la rândul meu. Ei bine, fie. Numele meu este… Paul Ruault. Sunt arhitect. Am fost căsătorit și sunt divorțat. Este suficient pentru moment?

„Minte! gândi Dorothee. Nu știu din ce motiv și nici în ce scop, dar minte“.

– Este suficient, răspunse ea cu o voce pe care încerca s-o facă veselă. Vrei o ceașcă de cafea?

– Dă-mi voie s-o prepar eu însumi.

Se ridică și dispăru în casă, luând cu el farfuriile. Dorothee îl auzi scotocind în dulapul din bucătărie. Se lăsă pe spate pe scaun și contemplă cerul înstelat.

– Paul Ruault…, murmură ea, ca pentru a se asigura de existența acestui nume.

Suna fals. Brusc, își aminti profeția lui Barbarin. Nu se mai gândise de luni de zile la ea. Fără voia ei, tânăra fată tresări: „Trebuie să mă sustrag neapărat influenței acestui bărbat“, se gândi ea.

Capitolul 4

– Cafeaua este servită, anunță Paul revenind pe terasă.

Dorothee tresări.

– La ce te gândeai? Ar trebui mai degrabă să întreb la cine? o ironiză el așezând pe masă o tavă cu motive florale care conținea două cești aburinde, linguriță și o zaharniță.

Dorothee se strădui să rămână calmă. Bărbatul căuta ceartă, dar n-o va avea.

– Mă lăsasem pur și simplu legănată de farmecul acestei nopți.

El râse încet și ironic.

– Dorothee, ești o tânără persoană romantică.

– Îmi face plăcere să-mi spui pe numele meu adevărat, replică ea, prefăcându-se că nu-și dă seama de ironie.

– Nu te încrede în asta. Curând îți voi spune Rita, în conformitate cu comportamentul tău. Ți se pare curios?

– Dumnezeule! M-am săturat de ghicitori.

– Iar eu am certitudinea că înțelegi foarte bine.

Dorothee tăcu, pe jumătate sufocată de mânie. Toate acele lucruri pe care nu le înțelegea, toate spusele neexplicite și subînțelesurile bizare ale lui Paul o exasperaseră.

– Nu, nu înțeleg nimic, afirmă ea.

Se întreba ce o reținea să-l alunge definitiv din viața sa. Golindu-și ceașca dintr-o înghițitură, observă, prea târziu, că uitase să adauge zahăr. Gustul amar al cafelei reuși s-o enerveze. Așezat în fața ei, Paul o observa cu o expresie de nepătruns.

„Să schimbăm refrenul“, își spuse ea.

– Vrei să mergem să facem o plimbare? propuse tânăra fată, gândindu-se la invitația Erikăi. Se pare că în apropierea vechiului port există o tavernă grozavă…

– Detest ambiențele lăudate peste măsură, o întrerupse el pe un ton arogant, nu știam că ascunzi un suflet de turistă.

– Să nu mai vorbim despre asta, șopti Dorothee strângând pumnii.

– Așadar, nu-ți ajunge compania mea? Păreai încântată să mă vezi. Oare astfel tratezi toți bărbații?

Dorothee izbucni:

– În cazul în care crezi că devii interesant cultivând misterul, te înșeli, dragul meu. Nu reușești decât să semeni cu un erou dintr-un film sentimental prost. Mi-e într-adevăr de ajuns…

Se întrerupse, simțind mâna lui Paul pe braț. Exista în acest gest un amestec de tandrețe și de brutalitate care o descumpăni.

– Te doresc teribil, spuse el.

Dorothee își retrase brațul și se ridică grăbită, gata să răstoarne ceștile. Ar fi vrut să fugă, dar o ușoară amețeală o făcu să se poticnească. Încremenită pe loc, ridică spre Paul o privire imploratoare.

– Te rog… trebuie… să mă scol devreme mâine și… în consecință…

„Sunt ridicolă, absolut ridicolă“, se gândi ea.

– Dorothee, făcu bărbatul cu o voce blândă, simți că îți dorești la nebunie să faci dragoste cu mine.

Încremenită, îl văzu înaintând zâmbitor și fermecător.

– Nu… fii rezonabil.

Asta fu tot ce putu spune. Paul o luă în brațe și cu o mișcare imperioasă, o strânse cu putere lângă el. Buzele lui fierbinți atinseră tâmpla, gura lui Dorothee

și alunecară încet de-a lungul gâtului și a umerilor. Consternată, ea făcu eforturi zadarnice pentru a se elibera. Paul o prinse din nou și o sărută îndelung pe buze, înăbușindu-i protestele. Cum sărutul se prelungea, lumea se clătina. Brusc, nu mai exista decât acea îmbrățișare sălbatică. Prin sărutul imperios, bărbatul îi comunica Dorotheei dorința sa.

Aceasta gemu încet când o ridică, tremurând de dorință, ca pe o păpușă de cârpă, pentru a o transporta până la canapeaua din camera de zi. Agile, nerăbdătoare, degetele lui Paul descheiară corsajul tinerei fete și, pricepute îi cercetau corpul pe jumătate gol, care se arcuia sub mângâieri.

Niciodată nu permisese vreunui bărbat să o țină astfel în brațe. Nici măcar lui Philippe, în ciuda eforturilor sale, nu reușise asta.

Paul acoperi cu sărutări pieptul și pântecele Dorotheei, făcu să-i alunece rochia și o lăsă să cadă pe pardoseală. În semiobscuritate, trupul tinerei fete radia.

– Ești frumoasă, murmură el, cu o voce răgușită.

Se dezbrăcă și se întinse peste ea, strivind-o sub greutatea sa și oferind cu generozitate noi mângâieri care o aduseră în pragul voluptății. Dorothee înțelese, uluită, cât de mult îl dorea. Se simți căzând într-un

abis de melancolie. Pentru prima dată în viață, se gândea să se dăruiască unui bărbat, fără reticențe sau remușcări.

În acea clipă, două fraze îi apărură în memorie, două fraze scurte, tranșante, rostite de o voce alterată de copil, atât de exact, încât le auzea din nou.

„Nu te duce la Cythere în vara aceasta. Altfel vei cădea într-o capcană mortală".

Înspăimântată, Dorothee îl respinse cu toate puterile pe bărbatul care se pregătea s-o posede și se ridică, având ochii măriți de teamă.

– Nu, nu, nu vreau!

El îi aruncă o privire descumpănită.

– Dorothee…

– Nu vreau! repetă ea, aproape strigând.

Paul vru s-o îmbrățișeze.

– De-a ce te joci?

– Nu este un joc. Pleacă de-aici.

– Nu vrei să faci dragoste? Din ce motiv?

– Am dreptul să dispun de trupul meu cum doresc.

El își schimbă poziția și sări în picioare. Un chip omenesc nu exprimase niciodată atâta ură. Ridică rochia Dorotheei și o aruncă furios peste trupul gol al tinerei fete.

– Scorpie blestemată! o insultă el. Târfă ticăloasă! Nu știu ce mă reține să-ți zdrobesc mutrișoara frumoasă și ipocrită.

Ghemuită pe canapea, Dorothee își astupă urechile. Bărbatul se îmbrăcă și continuă s-o insulte. În cele din urmă se întoarse spre ea, o prinse de umeri și o scutură fără menajamente.

– Te-aș strânge de gât cu plăcere, Rita! Ura mea nu este egalată decât de dorință.

– Mă numesc Dorothee! strigă ea. Ești un maniac. Un obsedat!

El îi dădu o palmă puternică ce-i tăie respirația. Dorothee își duse din instinct mâna la gură pentru a-și șterge un fir subțire de sânge. Izbucni în hohote de plâns.

– Afară de-aici! Nu vreau să te mai văd în viața mea.

– Ai să mă mai vezi, Rita, eu sunt cel care comandă.

Mania aceasta de-a o numi Rita! Ea se îndreptă clătinându-se și-și strânse rochia pe trupul gol.

– Vom vedea! sughiță Dorothee. Mâine plec din Cythere și, dacă vei îndrăzni să mă mai urmărești, voi anunța poliția.

Paul se încruntă și ea crezu c-o va pălmui din nou. El se mulțumi să-și strecoare o țigară între buze și s-o aprindă.

– Nu-mi vei scăpa, rosti cu răceală și nu vei îndrăzni să înștiințezi pe nimeni. Altfel…

– Altfel…? îl întrebă ea, provocatoare.

– Altfel nu voi da doi bani pe pielea ta, frumoaso!

– Este o amenințare?

El își strivi țigara abia începută într-o scrumieră de pământ ars.

– Da, îi răspunse încet, este o amenințare.

Se întoarse și părăsi încăperea cu pasul său suplu și sigur. Cu ochii măriți de teamă, Dorothee îl privi ieșind pe terasă, trecând peste balustradă și dispărând în întuneric. Se prăbuși, scuturată de hohote de plâns.

***

Treptat, Dorothee își reveni. Automat, închise și zăvorî ușile și ferestrele. Apoi se duse cu mers hotărât și ridică receptorul telefonului. Chiar pe aparat descifră: „Întrebați la nr.8“. Cu un deget tremurător, formă numărul.

– Embros, spuse o voce somnoroasă, după trei sau patru apeluri, informațiile, vă ascult.

– Aș vrea numărul de la poliție, vă rog.

– Este 730. Aveți necazuri?

Dorothee închise. Inima îi bătea să-i spargă pieptul. Își aprinse nesigură un Camel și-și acordă un timp de

gândire. Simțindu-se amenințată, ar fi trebuit să sune la poliție. Dar după aceea, ce se va întâmpla cu relațiile sale cu Paul? În asemenea împrejurări, era de neconceput să le continue. Și-i imagină pe polițiști arestându-l pe Paul și simți un nod în gât. În definitiv, de ce l-ar putea acuza? De amenințări cu moartea? N-avea nici o dovadă palpabilă și el ar putea foarte bine să nege. De tentativă de viol? Era majoră și acceptase.

De altfel, cu cât se gândea mai mult, îi găsea circumstanțe atenuante. Dar, pe de altă parte, ce știa oare despre acest bărbat care o urmărise de la Patras până la Cythere, cu un scop misterios? Căuta numai o aventură amoroasă? Și de ce punea atâta înverșunare spunându-i Rita? Oare este un joc? O confuzie? Această eventualitate i se părea imposibilă, deoarece nici un bărbat nu s-ar fi gândit să se răzbune pe o femeie pe care n-o cunoștea.

Numai dacă… Dorothee își mușcă buzele. „O capcană mortală“, îi spusese mediul. Prin ce capriciu al destinului drumul i se încrucișase cu al acestui bărbat? Ar fi fost suficient să ia autobuzul următor și nu s-ar fi întâlnit niciodată.

Dorothee era prea cinstită pentru a-și ascunde sentimentele. „Îl iubesc pe Paul și cu viitoarea ocazie îi voi descifra misterul“. După această concluzie, se simți ușurată.

***

Katherina Vitsiou își muie cârpa obișnuită de șters pe jos în căldarea cu apă, apoi o stoarse ca și când vroia s-o rupă.

– Ați dormit până târziu, observă ea, văzând-o pe Dorothee coborând scara. Apoi, remarcând că tânăra fată era îmbrăcată într-o rochie plisată din bumbac: nu mergeți la plajă?

– Nu, voi face o plimbare în oraș. Voi merge să mă scald după-amiază.

– În tot cazul, fiți atentă.

Dorothee o privi și găsi că avea o mină tulburată.

– Ce ți s-a întâmplat, Katherina? Ești bolnavă?

Mica femeie lăsă căldarea și începu să se lamenteze.

– Mi-e teamă domnișoară, mărturisi ea pe un ton dramatic. Aseară a apărut un ucigaș. Niciodată nu s-a văzut așa ceva la Cythere. Toată insula este cu susul în jos.

– Dumnezeule, te înțeleg, dar nu trebuie să ajungi într-o asemenea stare. Vino la bucătărie să bei o ceașcă de cafea bună.

– Nu este în preț.

– Știu, știu, făcu Dorothee zâmbind.

Puțin după aceea, femeia de serviciu făcea comentarii:

– Toate ziarele vorbesc despre asta, de dimineață. O tânără femeie nemțoaică a fost găsită în această dimineață pe plajă. Sugrumată, Dumnezeule, apără-ne.

– I s-a menționat numele? întrebă tânăra fată cu o neliniște bruscă.

– O clipă! spuse Katherina.

Scotoci în geantă, scoase un ziar mototolit, îl consultă rapid și-l puse la loc declarând:

– Victima se numește Erika Weiber.

Dorotheei îi fugi pământul de sub picioare.

– Ați devenit foarte palidă! exclamă Katherina. O cunoșteați?

– Dumnezeule! Am întâlnit-o ieri pe plajă. Am schimbat câteva cuvinte. Era…. O femeie plină de viață, foarte simpatică…

Vocea i se frânse și din ochi îi țâșniră lacrimi. Katherina o privi cu atenție o clipă, respirând cu zgomot.

– Se crede că nebunul este cel care a ucis-o.

– Care nebun?

– Știți bine, cel care a evadat într-o zi de la Evangelistria. Este scris în ziar.

Katherina eliberă masa și spălă ceștile în chiuvetă înainte de a continua, ca și când monologa:

– Este de mirare totuși, că a putut debarca la Cythere. Este numai vina noastră! Sfântă Fecioară, veghează asupra noastră!

Dorothee înălță capul.

– De ce? făcu ea, respirând greu, Evangelistria nu se află pe insulă?

Katherina scutură din cap, în timp ce ștergea cești cu o cârpă albă.

– Oh nu, domnișoară. Este un ospiciu în apropiere de Corint. Între Corint și Patras, se corectă ea.

Aranjă cești, adăugând:

– Poliția crede că și-ar fi urmărit victima de la istmul Corintului. Vedeți cât este de tenace… Iisuse, ai milă de noi!

– Katherina, exclamă brusc Dorothee, poți să-mi traduci acest articol?

– Știți, am treabă, și apoi…

– Știu, nu este în preț. Îți voi lăsa un bacșiș.

– Pentru că insistați…

Se duse să ia ziarul și reveni târându-și picioarele, să se așeze. Îi era greu să citească și să traducă, dar reuși să-i dea Dorotheei o vedere generală asupra situației.

Victima fusese ucisă seara, pe la ora unsprezece, în timp ce se îndrepta spre hotelul său. Tocmai făcuse

niște cumpărături la un băcan din port, care rămăsese deschis până la miezul nopții. De altfel, punga cu provizii dispăruse.

Presupusul asasin ar fi sosit pe insulă cu același vapor cu victima. Evadase din spitalul de psihiatrie din Corint, cu două zile înainte. Anchetatorii recunoscuseră modul său de a proceda: își urmărea victima până la momentul oportun, când o omora.

Dorothee se ridică încet și se sprijini de masă.

– Numele… acestui bărbat este menționat acolo?

– Nu, răspunse Katherina. Apoi adăugă: „În tot cazul, este un străin“, cu aerul de-a spune: la noi nu există criminali.

Tânăra fată era albă ca un giulgiu.

– Un străin, spui? Este tot ce relatează ei?

– Tot.

Katherina își dădu scaunul înapoi pentru a-și observa mai bine chiriașa.

– Zău, spuse ea, sunteți palidă.

– Nu-i nimic, murmură tânăra fată cu o voce tulburată.

Sub privirea cercetătoare a Katherinei, ieși în fugă din bucătărie.

Capitolul 5

La lumina zilei, portul din Cythere părea minuscul. De fapt, se reducea la un debarcader mărginit de cătină, ai cărei ciorchini de flori roz începuseră să se îngălbenească. O piață numită în mod pompos Piața Atenei avea pe margini patru sau cinci cafenele în aer liber. Satul se compunea din aproximativ treizeci de căsuțe joase, pierdute în caprifoi și iasomie cățărătoare. Un munte înalt se ridica la cinci kilometri de acolo, acoperind orizontul.

Un miros greu de iod și friptură stăruia peste Piața Atenei. Dorothee o traversă gâfâind. Se hotărâse să facă o anchetă personală asupra morții Erikăi. Trecătorii se întorceau la apariția acelei fete tinere și frumoase, vizibil tulburată. Ea zări, înghesuită între două cafenele, firma tavernei lui Costas, despre care-i vorbise tânăra nemțoaică. Intră acolo ca un vârtej.

Localul era gol și scaunele îngrămădite pe mese. Decorațiunea era simplă: niște năvoade agățate pe pereții despărțitori, albiți cu lapte de var și împodobiți cu cochilii. Un barman extenuat ștergea niște pahare în spatele tejghelei din lemn de mai multe culori, care voia să pară rustică.

– Bună ziua, spuse Dorothee. Ați văzut-o pe Erika Weiber, aseară? Vreau să spun: a fost aici?

Barmanul continua să lustruiască paharele, rămânnând nepăsător. De-abia dacă o sclipire îi trecu prin ochii posomorâți.

– Nu înțeleg… mormăi el.

– O nemțoaică. Mai exact, cea care a fost asasinată aseară pe plajă.

– Nu înțeleg.

Nu scotea nimic de la el. Tânăra fată se agăță de tejghea. N-avea de ales. Trebuia neapărat să vorbească unei persoane. „Popa!“ Ideea se ivi spontan.

– Înțeleg despre cine vorbiți, spuse barmanul pe neașteptate, fără să renunțe la aroganța sa despre nemțoaica ce a fost găsită pe plajă. A stat la această masă. Înainte de a pleca, a cumpărat de la mine o sticlă cu vin alb, pentru a-și completa proviziile. N-am dreptul să vând sticle, înțelegeți.

Inima Dorotheei tresări și-l revăzu în gând pe Paul întinzându-i punga pe care o ținea sub braț, spunând:

„Vei găsi aici o masă pentru doi“. O transpirație rece îi scăldă fruntea tinerei fete. Barmanul o privea cu ochii pe jumătate închiși.

– Sunteți bolnavă?

– Nu. Își șterse fruntea cu o batistă. Ce trebuie să fac pentru a merge la Kata Kithira?

– Este un cartier din Plaka, un sat pe munte, la douăzeci de minute de aici.

– Cum pot să ajung acolo?

– Cu autobuzul sau cu taxiul. Vedeți în piață.

– Mulțumesc, domnule.

Barmanul o urmări cu privirea pe tânăra fată care ieșea.

– Încă una care caută necazuri, bombăni el.

Dorothee se îndreptă spre mica stație de autobuz, de la capătul portului. Tânăra fată se opri, gâfâind. Era cald deja și o umiditate densă acoperea locurile. Cătina secreta un suc parfumat care curgea de-a lungul tulpinelor. Dorothee se retrase la umbra unui smochin. Trebuia să ajungă cu orice preț la Plaka și să-l găsească pe popă. Acesta din urmă era singura persoană care-l văzuse pe Paul Ruault pe Poseidon, dacă totuși se numea Paul Ruault.

Un calm excesiv domnea peste mica piață copleșită de căldură. Marea părea un lac liniștit. Dorothee începuse să întrebe dacă va vedea sosind vreodată

vreun autobuz sau vreun taxi, când un vechi Chevrolet negru ajunse în piață într-un îngrozitor scrâșnet de pneuri. Merse de-a lungul cafenelelor și se opri brusc în fața smochinului. Șoferul se aplecă pe fereastră.

– Fugi de mine?

Inima Dorotheei se opri în loc.

Paul ieși zâmbitor din mașină. Purta niște blugi vechi care i se mulau pe șolduri și o cămașă verde pal, care-i punea în evidență verdele ochilor. Chipul bronzat contrasta cu albul dinților.

– Haide, vino, spuse el punând mâna pe brațul tinerei fete. Tocmai am închiriat această mașină și te pot conduce unde vrei.

Spunând asta, deschise portiera și-i ordonă Dorotheei să ia loc. Ea se trânti pe scaunul pătat și ros, fără să spună un cuvânt. Simțurile îi erau în alertă. În ciuda unei aparente seninătăți, Paul putea în orice clipă să-și schimbe fizionomia și să treacă de la cel mai mare calm, la cea mai profundă mânie. „Inevitabil, este un dezechilibrat“. Acest gând o umplu de milă și de groază.

Paul își ocupă locul său, în spatele volanului.

– Ei bine? Vrei să mergi pe munte?

– De unde știi?

– L-am întrebat pe barman.

Ea îl privi năucită.

– M-ai urmărit?

Paul înclină din cap.

– Da, recunosc. Îmi reproșezi?

Sub efectul unei teribile emoții, ea nu răspunse.

– Dorothee, vrei să facem pace?

Vorbea cu o voce blândă, ațintind asupra tinerei fete o privire rugătoare și fermecătoare.

– Dorothee, ești supărată?

Sub intonația calmă, ea simțea o teribilă iritare și se crispă.

– N… nu, deloc. Plănuisem să merg în satul Plaka.

– Se află la șase kilometri. Este foarte frumos, ai să vezi.

– Îl știi?

– Foarte bine, făcu el, demarând într-un nor de praf, cred că vrei să vizitezi Koto Kithira?

Ea încuviință. Așadar, o știa și pe asta. Hotărât lucru, era imposibil să scape de acest bărbat. Bătrânul Chevrolet luă un viraj în ac de păr și începu să ruleze pe un drum desfundat.

– Însă nu există nimic de văzut în cartierul acela prăpădit, reluă șoferul, ceea ce nu s-ar spune despre Pano Kithira, care este mai vechi, sau despre castelul vechi care domină situl. Dar poate vrei să întâlnești pe cineva acolo?

Dorothee tăcu chitic. Oare ce-ar trebui să răspundă? Cum putea Paul să ghicească scopul vizitei sale?

– Nu, nu cunosc pe nimeni, minți ea, străduindu-se să vorbească normal, am schimbat probabil probabil ordinea numelor.

– Este posibil, spuse Paul fără convingere.

Buzele sale fin conturate se încrețiră și începu să fluiere „Singing in the rain".

Dorothee era convinsă că Paul știa totul despre planurile și intențiile sale. Regreta că-l mințise, dar era prea târziu pentru a reveni asupra declarațiilor ei în legătură cu vizita la Plaka.

– Ține-te bine, anunță șoferul, drumul este într-o stare deplorabilă.

Chevroletul gemea din toate încheieturile. Drumul șerpuia urcând în pantă abruptă printre măslini, roșcovi și palmieri. Cântecul strident al greierilor umplea spațiul. Paul conducea repede și cu îndemânare, totuși cu o anumită nervozitate care nu-i scăpă deloc Dorotheei.

– Nu ești prea vorbăreață astăzi, observă el liniștit.

– Nu, mai bine spus am petrecut o noapte neplăcută.

– Din vina cui? zâmbi el, fără să înceteze să privească drumul. Trebuie să spun că nici eu n-am dormit foarte bine.

Vocea caldă și mângâietoare avu asupra tinerei fete efectul unei melodii. O privire piezișă spre însoțitorul său o făcu să descopere un profil de statuie greacă pe un gât puternic și musculos.

– Mărturisesc că m-am comportat față de tine ca un mitocan, continuă el schimbând viteza, și te rog să mă ierți. Trebuie să spun că nu e vina ta.

Spunând asta, râse vesel. Îngrămădită în scaun, tânăra fată nu scoase o vorbă. Pe măsură ce Paul îi vorbea, se simțea liniștită. Oare este posibil ca acest bărbat care o ținuse în brațe să fie un asasin josnic? Îi cercetă mâinile fine și bronzate care țineau volanul. Cu siguranță, arătase o forță puțin obișnuită, dar erau mâini de artist, nu de ucigaș.

– Nu spui nimic?

– Sunt puțin obosită, Paul. Cât despre aseară… după cum spui, nu eram în apele mele.

– Este o promisiune pentru viitor? o întrebă cu un zâmbet malițios.

– Nu… știu nimic, spuse ea cât mai demn posibil, nu mai știu nici unde sunt.

– Confidență pentru confidență, nici eu.

Paul începu să râdă și ea îl imită. Bănuielile Dorotheei se risipiră ca norii alungați de vânt. Brusc, totul i se părea limpede ca această zi splendidă și acest cer de un albastru absolut.

– Sunt mulțumit că te-am întâlnit astăzi, eu însumi mă pregăteam să fac o excursie la castelul care se află exact deasupra patului Plaka. Este foarte frumos acolo sus, vei vedea.

Puțin după aceea apăru satul. Căsuțe mici, albe, unele deasupra altora, prinse pe coasta muntelui. Era puțin mai răcoare decât în câmpie.

– Îți ofer un pahar, spuse Paul, părăsind Chevroletul sub un platan uriaș.

Se îndreptară amândoi spre una din cafenelele în aer liber, tipice pentru Cythere, având deasupra o boltă înfrunzită. Dorothee pătrunse acolo în spatele lui Paul. Plutea un parfum de patiserie. Se instalară la o mică măsuță rotundă turnată, ce se afla la umbra plăcută de verdeață și comandară răcoritoare.

– O țigară? întrebă Paul, întinzând însoțitoarei sale portțigaretul de aur.

Ea refuză și, după ce fuseră serviți, el continuă.

– Mă miră că n-ai vizitat încă această regiune.

– Nu sunt aici decât de două zile.

– Și în sejururile tale precedente?

– Este prima dată când pun piciorul pe Cythere. Patronul meu vrea să-i desenez colecția de revenire. Se va numi „Îmbarcarea pentru Cythere“.

Pentru un motiv necunoscut, Paul se posomorâse. Nu mai zâmbea și strălucirea ochilor căpătase reflexe metalice.

Impresionată de această transformare, Dorothee tăcu. Paul așteptă ca ospătarul cafenelei să le aducă ce vroiau să consume, înainte de a spune pe un ton tăios:

– Minți, Rita!

Dorothee ameți. Iată, iar începea. O clipă, se lăsase legănată de-o iluzie și acum se găsea confruntată cu o realitate dură. Paul era un psihopat periculos, totul dovedea asta la el, iritabilitatea și schimbările de dispoziție. Acum, bărbatul părea pradă unei agitații suspecte. Chipul frumos devenise dur.

– Nu încetezi să minți, spuse el, ai minciuna în sânge și nu este nimic de făcut pentru a te vindeca.

– Paul, calmează-te.

– Am fost nebun să cred că te-ai fi putut schimba în atât de puțin timp. Și totuși…

Luă în mână bărbia mică a Dorotheei și o obligă să-l privească în ochi.

– … Totuși, când îți cercetez chipul, nu văd decât inocență și sinceritate. Oare ești un înger, sau un demon?

– Nici unul, nici celălalt, replică Dorothee cu prudență, eliberându-se blând. Dar tu, cine ești?

O flacără se aprinse în ochii verzi.

– Vei fi uimită, când vei afla.

„Oh, nu!“ se gândi ea cu amărăciune.

– Te rog, să nu ne certăm, oftă ea, nu astăzi.

Paul păru încântat, ca un copil care vede că i se oferă o jucărie nouă.

– Oh, da! Să facem un armistițiu de-o zi, vrei?

– Atunci, să nu-mi mai spui Rita. Numele acesta mă deranjează.

El își trecu mâna prin părul des al Dorotheei și o puse pe ceafă, atrăgând-o spre sine.

– Rămâne stabilit, Dorothee.

Buzele li se uniră într-un sărut lung și pasionat. Ca de fiecare dată când Paul o săruta, Dorothee își pierdu controlul rațiunii și răspunse cu înflăcărare la sărut. Se despărțiră cu regret parcă, își terminară paharele și se îndreptară spre Chevrolet.

– Te duc să vizitezi castelul fortificat, anunță Paul, datează din timpul ocupației venețiene.

Fu întrerupt de o voce:

– Domnișoară Hugo!

Dorothee se întoarse și zări fața tăbăcită și zâmbitoare a preotului ortodox. Îl salută cu un gest. Inima îi bătea să-i spargă pieptul văzându-l că se apropia.

– Bună ziua, spuse popa, ce vânt bun vă aduce în satul meu?

– Domnul Ruault mi-a propus o plimbare turistică.

Ochii albaștri și pătrunzători ai preotului se îndreptară asupra însoțitorului Dorotheei.

– Încântat, murmură el.

Apoi, înainte de a se îndepărta, crezu potrivit să adauge:

– Dacă aveți nevoie de mine, domnișoară, știți unde să mă găsiți.

Ea răspunse printr-un semn afirmativ și apoi, mai mult moartă decât vie, se așeză lângă Paul. Acesta dădu înapoi, trecu în viteza întâi și demară.

– Iată că minți permanent, constată Paul cu asprime. De ce nu mi-ai spus din ce motiv voiai să vii la Plaka? Pariez că popa locuiește la Koto Kithira.

– Este exact, mărturisi ea, pe un ton degajat, am uitat să-ți spun.

Paul schimbă viteza și-i aruncă o privire exasperată. Tânăra fată își adună tot curajul.

– Astăzi este o zi de armistițiu, să încercăm să ne supunem lui.

– De acord, dar cu tine este dificil.

Se lăsă o tăcere tensionată. Bătrânul Chevrolet mergea înainte cu un hârâit de oboseală. Drumul urca abrupt și Dorothee observă încă o dată, cu teamă, prăpastia fără fund care se deschidea la stânga sa.

Ridicând privirea, zări contururile crenelate ale castelului care domina toată insula.

– Este punctul culminant din Cythere, îi explică șoferul. Venețienii l-au construit pentru a respinge

invaziile tuce. Este în întregime din piatră cioplită și te întrebi prin ce mijloace le-au asamblat acolo sus. Cariera se află în cealaltă extremitate a insulei.

– Pare să cunoști bine Cythere.

– N-am mai fost niciodată aici, deși mă gândeam la asta de mult timp. În vara aceasta m-am hotărât.

– Ce te-a împiedicat să vii mai curând?

El ridică din umeri.

– O grămadă de lucruri. Viața, pur și simplu.

Cu aceste cuvinte, angajă vehiculul pe un drum lateral, apoi se opri lângă un brad.

– Să coborâm, spuse el. Restul drumului îl vom parcurge pe jos.

Dorothee coborî din mașină și inspiră profund aerul parfumat cu cimbrișor și mentă.

– Vii? spuse Paul trecându-și cu familiaritate un braț în jurul taliei sale.

Ea nu se supără și, împreună, o luară pe o cărare mărginită de drobiță în floare. Dorothee simți din nou un calm imens și-și îmbrățișă la rândul său însoțitorul.

Puțin după aceea, tot îmbrățișați, se aflau în fața donjonului de vest a cărui masă impozantă și pătrată se contura pe albastrul orbitor a cerului. Paul părea relaxat. O făcu pe tânăra fată să viziteze un pod mobil ros de carii, apoi trecând pe sub un cerdac acoperit cu mușchi, îi arătă o curte mare părăsită, unde ierburile sălbatice creșteau în dezordine.

Îl clipa când ei soseau, câțiva turiști părăseau vestigiile castelului fortificat. Cucerită de frumusețea calmă a locurilor, Dorothee punea nenumărate întrebări cărora Paul le răspundea adăugând o mulțime de amănunte interesante. „Are dreptate să se pretindă arhitect“, se gândi, înfiorându-se fără voia sa. Cu siguranță era, și acest gând o reconfortă pe tânăra fată.

Curând se așeză pe un pervaz acoperit cu iarbă. Paul o îmbrățișă mai strâns pe Dorothee, care-și lăsă capul pe umărul musculos al bărbatului. El își afundă fața în părul blond care-l sufoca.

– Miroși bine, murmură. Cred că sunt într-adevăr îndrăgostit de tine.

Dorothee nu spuse nimic, prea fericită pentru a răspunde, iar el reluă:

– Există în viață momente privilegiate, pe care nimeni n-are dreptul să le strice.

– Așadar, nu-mi mai porți pică?

El o strânse mai puternic.

– Ba da, am o ciudă teribilă pe tine, mă faci să sufăr și totuși nu pot concepe nici măcar o zi din viața mea, fără să te văd sau să te ating.

– Îți complici viața. Erika îmi spunea alatăieri că nouă francezilor, ne lipsește simplitatea.

– Cine este Erika?

Chipul Dorotheei păli. Tocmai comisese o gafă vorbind despre Erika. Înainte de a răspunde, își spuse că era nechibzuită și proastă.

– O tânără nemțoaică pe care am întâlnit-o pe plajă.

– Nu este oare tânăra femeie care a fost asasinată? întrebă pe un ton uniform.

– Da, ea este…

Paul se închise într-o tăcere pe care Dorothee o considera revelatoare. Sări în picioare, risipind pentru totdeauna farmecul momentului.

– Să plecăm, vrei?

O mare umbră întunecă natura și un tunet surd bubui în depărtare. Un nor îmbibat cu apă tulbură lumina cerului.

– Vrei să mâncăm la prânz la Plaka?

– Nu-mi este foame, răspunse Dorothee pe un ton tăios.

– Ești suspicioasă.

Ea plecă privirea și Paul o luă pe urmele sale.

Cum ieșiră din castelul fortificat, îi surprinse furtuna. O ploaie puternică de vară potopea muntele. În câteva clipe, cărarea fu mocirloasă și arborii sclipeau, șiroind de apă. Un miros puternic de humus urca din pământul ud.

– În mașină, repede! strigă Paul.

Începură să alerge. Ploaia acoperi cu pete moi închise la culoare rochia roz ca piersica a Dorotheei. Pe cer se adunaseră nori, făcând umbra pădurii mai deasă. Tânăra fată se împiedică de o rădăcină. Simți o durere ascuțită în gleznă și se ghemui strângând în mâini locul dureros.

Paul alergă lângă ea.

– Te-ai lovit?

– Mi-am scrântit glezna.

O ajută să se ridice și ea trebui să se sprijine de el. Fiecare pas îi cauza o suferință cumplită. Bărbatul o ridică în brațe și continuă să meargă spre mașină. Erau complet uzi când ajunseră la ea. Paul o așeză cu delicatețe pe Dorothee pe scaunul din față, apoi intră și el și închise portiera și geamul.

– Te simți mai bine?

– Va trece.

O liniște apăsătoare se lăsă în interiorul Chevroletului și un timp nu se auzi decât ropotul ploii pe acoperișul mașinii. Paul își aprinse o țigară și inspiră profund fumul.

– Demarează! spuse Dorothee pe un ton dur.

– Nu știu ce te-a adus într-o așa proastă dispoziție, dar îți atrag atenția că ești pe cale să violezi pactul nostru.

Ea nu zâmbi.

– Asta se întâmplă de fiecare dată când îmi amintesc de Erika. Moartea sa mi se pare nedreaptă și absurdă. Și doresc mult ca asasinul să fie repede arestat.

– Cine n-o dorește?

– Nu știu.

Paul își strivi țigara în scrumiera ce dădea pe dinafară de mucuri de țigară.

– S-ar spune că mă acuzi, glumi el. Dar am un alibi excelent.

Dorothee era prea tulburată pentru a sesiza gluma.

– Ah da? Care? spuse ea cu neîncredere.

– La ora crimei, tocmai mă pregăteam să cinez cu tine.

– Nu, ai sosit exact după. O știu, pentru că tocmai mă uitasem la ceas.

– Poate. A trebuit să mă opresc la băcan și la Costa, de unde am cumpărat sticla de vin alb.

– Sticla de vin alb! strigă Dorothee cu un râs isteric.

El o prinse de umeri.

– Dorothee, exclamă îngrozit, crezi cu adevărat ceea ce ești gata să spui?

– Da, cred! replică ea cu o înflăcărare apropiată de exaltare. Și acum, ucide-mă dacă vrei, mi-e absolut egal.

Capitolul 6

– Ești nebună! Nebună de legat!

Dorothee începu să plângă în hohote. Tensiunea acelei zile, furtuna în plină desfășurare, durerea care-i zvâcnea în gleznă și, mai ales, această enigmă a bărbatului pe care-l iubea și-l ura în același timp, toate acestea terminară prin a-i distruge echilibrul. O lăsaseră nervii. Acum plângea, cu fruntea rezemată de geamul pe care șiroia ploaia.

La rândul său, bărbatul o privi îndelung, cu o furie neputincioasă.

– Nebună! repetă el, cu buzele strânse.

Plânsul Dorotheei se înteți. Amuzat de atâta suferință, Paul își puse în cele din urmă o mână pe umărul tinerei fete. Prin țesătura fină și udă, îi percepu căldura pielii. Corsajul înmuiat de apă, nu mai ascundea nimic din admirabila rotunjime a sânilor.

– Nu plânge, murmură Paul, calmat.

– Vreau să mă întorc acasă.

– Te voi conduce imediat.

– Nu, acasă, la Paris.

El izbucni în râs.

– Asta este mai dificil.

Dorothee își scutură părul ud.

– Tu ești mai puternic, declară ea, cu o voce răgușită.

Simțea mâinile lui Paul asupra ei, dar nu se retrase. Poate așteptase acest gest încă de la început. Mânată de un brusc impuls, se strânse cu înfrigurare lângă el. O voce ironică îi murmură la ureche:

– Iar tu, ești cea mai adorabilă zăpăcită pe care am cunoscut-o vreodată. Păcat că ne despart atâtea lucruri.

Ea ar fi vrut să-i pună întrebări asupra noului mister, dar n-avu putere. Dorothee se simțea pierdută. Crezu că leșină când o gură însetată puse stăpânire pe a sa, tăindu-i respirația. Tremurând de-o dorință pe care n-o mai simțise niciodată, îi răspunse la sărut.

– Îmi placi mai mult astfel, Dorothee.

„Nu, se gândi ea, astea nu sunt mâini de ucigaș“. Paul o sărută din nou, luându-i orice posibilitate de a răspunde.

Ploaia se opri la fel de brusc cum începuse. Raze strălucitoare străpungeau norii, irizând în mii de culori aburul ce rămăsese sub pădure. Paul porni mașina.

– Să mergem să prânzim, asta îți va face cel mai mare bine.

***

O jumătate de oră mai târziu, se aflau așezați la o masă sub eucalipți, într-o tavernă, unde se mânca pește. Un chelner le aduse farfuriile și le umplu paharele cu vin alb rece.

– Pentru noi, spuse Paul.

Dorothee ridică paharul.

– Pentru noi.

– Ce-ți face glezna?

– Aproape bine.

Paul începu să mănânce cu poftă un porc de mare la grătar, stropit cu ulei de măsline și lămâie.

– Vorbește-mi despre tine, spuse el.

Dorothee se încordă, în defensivă.

– Ți-am spus deja totul.

– În acea seară te-am întrebat dacă aveai un iubit sau un logodnic. Mi-ai răspuns că n-are importanță.

Dorothee își dădu seama că amintirea lui Philippe n-o mai chinuia. Pe viitor, se putea gândi la el, să vorbească despre el, ca despre un prieten oarecare.

– Am fost logodită timp de trei ani.

– Trei ani? Doamne! Să nu-mi spui că ești de modă veche.

– Am fost.

– Și ce s-a întâmplat?

Dorothee gustă din peștele său, al cărui gust îl găsi delicios.

– Philippe Launay, acesta este numele fostului meu logodnic, era un bărbat ambițios. De altfel, a fost întotdeauna. Eu, nu eram decât o simplă stilistă la Bruno, așa că…

– Dar ai promovat, pentru că desenezi colecția de toamnă.

– Da, dar mi-au trebuit câțiva ani de muncă îndârjită pentru a ajunge la acest rezultat. Când l-am cunoscut pe Philippe, eram încă studentă la arte frumoase.

– Nu-mi spune că el te-a părăsit.

– Ba da! Era grăbit să se instaleze într-un loc. Este medic.

– Înțeleg.

– Așa că, s-a căsătorit cu o moștenitoare bogată.

– Și tu?

Tânăra fată ridică nepăsătoare din umeri.

– La început am suferit, apoi cu timpul m-am resemnat. Fiecare își urmează destinul, cu siguranță este mai bine așa.

– Moștenitoarea trebuie să fie teribil de bogată, pentru ca acest imbecil să renunțe la tine.

Dorothee nu se putu stăpâni să nu râdă.

– Putred de bogată și urâtă.

– Nu mă mira asta, spuse Paul, brusc serios; așa cum se întâmplă în romane. Tânăra fată săracă, dar care este frumoasă ca lumina zilei, este părăsită pentru căsătoria cu o sperietoare bogată.

O ironie nejustificată i se ghicea în voce.

– Și totuși, așa s-a întâmplat.

– Nu spun contrariul, Dorothee.

El ezitase înainte de a rosti numele tinerei fete, ca și când ar fi fost tentat s-o numească Rita.

– Paul! Nu mă crezi?

– Ba da, desigur.

Continuară să mănânce în tăcere. Dorothee își cerceta pe ascuns însoțitorul. Era palid sub bronz; soarele arunca o rază roșie pe șuvițele sale brune. Dorothee de-abia îl întâlnise de trei zile, dar i se părea familiar, ca și când l-ar fi cunoscut dintotdeauna. Se gândi vag la Agnes care se plictisea probabil în biroul de pe strada Vaugirard. Dumnezeule, cât de departe erau toate acestea… N-am tras încă nici o linie în caietul de schițe, se gândi ea. Dacă asta continuă, cariera îmi va fi compromisă. Se miră de seninătatea cu care privea o asemenea catastrofă.

– Și tu, Paul? îndrăzni ea, cu speranța de-a afla ceva despre el. Ai avut deja…

– Nu ți-am spus deja că am divorțat?

Dorothee se tulbură.

– Ba da, așa cred.

– Ce vrei să știi?

– Totul, spuse ea cu o înflăcărare surprinzătoare.

Paul umplu din nou paharele. Ezita, în mod vizibil. Poate se întreba dacă Dorothee era demnă să-i asculte confidențele. Gustă din pahar în liniște și până la urmă se hotărî.

– Cred că ți-am mai spus că sunt arhitect. M-am instalat la Roma. Ador acest oraș și apoi…

Mai bău încă o înghițitură, ca pentru a-și face curaj.

– … femeia pe care o iubeam era din Roma.

– Ai… iubit-o mult?

El păru că nu observă gelozia ce-i tremura Dorotheei în voce.

– Țineam enorm la ea. Era fiica unui aristocrat scăpătat. M-am căsătorit cu ea. Ornella mă iubea în felul său. Dar în acea perioadă eram prea tânăr, prea exclusivist.

Dorothee îl asculta cu pioșenie. Sinceritatea lui Paul era neîndoielnică. Se exprima cu seninătatea dezamăgită a ființelor care suferiseră.

– Ce vârstă aveai?

– Douăzeci și cinci de ani. Acum am cu zece ani mai mult. Pe scurt, într-o zi am observat că Ornella mă înșela. Te-ntrebi probabil cu cine…

– Exact. Dar dacă nu vrei, nu-mi spune…

– De ce nu? Soția mea mă înșela puțin cu toată lumea. Prieteni, relații trecătoare…

– Tu ai cerut divorțul?

– Oare ce-ai fi făcut în locul meu?

Dorothee își încruntă sprâncenele subțiri.

– Aș fi încercat să-i înțeleg motivele.

El o privi cu mirare, ca și când tocmai îi descoperise o nouă fațetă a caracterului.

– Asta dovedește că nu ești bărbat, spuse cu un zâmbet forțat. La ce ți-a folosit, cu logodnicul tău prost?

– Să-i înțeleg mai bine pe bărbați.

Paul scutură din cap. O cută i se săpă între sprâncene.

– Față de anumite femei, bărbații sunt de o simplitate dumnezeiască, replică el ațintindu-și privirea asupra tinerei fete, până când aceasta lăsă ochii în jos. În tot cazul, Ornella era o nevrotică, un fel de mimfomană din înalta societate a Romei. Nu mai puteam continua să trăiesc lângă ea.

Tăcu și, câteva clipe, Dorothee crezu că va sparge paharul. El se mulțumi să-și fumeze țigara. Treptat, își reveni.

– Dorothee, spuse el brusc, ți-ar plăcea să ai copii?

– Da, răspunse aceasta fără ezitare.

El schiță un zâmbet ironic.

– Nu te temi că-ți vei pierde pentru totdeauna silueta?

– Sunt foarte sigură c-o voi regăsi. Dar nu ți-ai terminat povestirea.

– Nu mai am nimic de adăugat. Am cerut divorțul și l-am obținut. Am luptat și până la urmă am reușit s-o uit pe Ornella.

Tânăra fată își goli paharul.

– Mă întreb asta, spuse ea calmă.

Paul se încruntă.

– Explică-te.

– Mi se pare că ai niște socoteli de reglat cu femeile, atâta tot.

El încuviință cu un aer posomorât.

– Nu din cauza Ornellei.

– Atunci, din cauza Ritei?

– Te îndoiești?

„Tot misterul se află aici, își spuse tânăra fată. Mi-aș da zece ani din viață pentru a afla cine este această frumoasă Rita". Paul își împinse scaunul și se ridică. Evident, buna sa dispoziție dispăruse. O cerceta pe Dorothee cu acea duritate pe care ea învățase s-o cunoască.

– Ridică-te, spuse pe un ton brutal, te conduc. Armistițiul s-a încheiat.

Partea a doua

ÎN CĂUTAREA RITEI

Capitolul 7

Se însera. În picioare, pe terasă, Dorothee contempla marea pe care-o putea auzi murmurând fără încetare. Tânăra fată făcuse o baie și-și schimbase rochia de bumbac roz ca piersica, pe o ținută de muselină mov, brodată cu roșu deeschis. Era încălțată cu pantofi de lac, cu tocuri înalte. Părul bogat se revărsa pe umeri și pe spate.

Întorcându-și privirea de la caietul de schițe, încă gol, care zăcea pe masa joasă din camera de zi, Dorothee se refugiase pe terasă, în speranța de a-l vedea pe Paul sosind. Acesta o condusese acasă. Tot timpul drumului nu-și descleștase fălcile. Acum, absența sa apăsa greu asupra casei.

„Oare îl voi mai vedea?“ se întreba ea cu teamă. Acum se înnoptase. Pe cerul de culoare cenușiu-albastră, stelele se aprinseră ca niște prisme. Dorothee nu

vedea frumusețea naturii. Pur și simplu, aștepta. Zgomotul surd și continuu al unui motor o făcu să tresară. „El este!“ Cu inima palpitând, pândea zgomotul ce se apropia.

Într-un gest copilăresc, alergă în camera de zi, aprinse o aplică și se așeză pe canapea, înarmată cu un creion și cu caietul de schițe pe genunchi.

Mașina se opri în fața casei și auzi portalul scârțâind din balamale. Apoi, în grădină răsunară pași, înăbușiți de gazon. Cineva suia treptele peronului. O clipă mai târziu, vizitatorul apăsă pe sonerie. Dorothee strigă cu o voce pe care se străduí s-o facă naturală:

– Intră, ușa este descuiată.

Aceasta se roti și în pragul camerei de zi apăru un bărbat.

– Bună seara, spuse el. Sper că nu vă deranjez prea mult.

Era popa. Dorothee își puse caietul pe masa joasă și se ridică, încercând să-și stăpânească decepția.

– Nu, bineînțeles. Luați loc, părinte.

Preotul se așeză pe un fotoliu, strângându-și sutana. Lumina de culoarea ambrei a abajurului dădea luciu pometilor săi proeminenți și bronzați. Ochii îi scânteiau.

– Vreți să beți ceva? întrebă Dorothee.

– Nu, domnișoară, nu voi rămâne mult timp. Treceam pe strada dumneavoastră și, zărindu-vă pe terasă, am vrut să vă fac o vizită pentru a vedea dacă totul merge bine.

Dorothee se gândi cu spaimă că, dacă Paul sosea, n-ar fi apreciat deloc prezența preotului. Numai Dumnezeu știa la ce s-ar fi putut gândi. Probabil, o va acuza că, împreună cu popa, complota contra lui. Preotul ridică asupra tinerei fete o privire iscoditoare.

– Ei bine, domnișoară, oare totul merge bine?

Dorothee își reluă locul pe canapea, stăpânindu-și tremurul mâinilor.

– Perfect, părinte.

– Sejurul la Cythere se desfășoară cum intenționați?

– Absolut.

Își dădea seama că vocea îi era lipsită de convingere. Pentru a-și veni în fire, aprinse un Camel.. Neliniștea îi ajunse la culme văzându-l pe popă umplându-și pipa cu tabac, apoi aprinzând-o ceremonios și trăgând câteva fumuri.

– N-aveți nimic să-mi spuneți? o întrebă el cu calm.

– Vă asigur că nu.

– Când v-am văzut cu acel bărbat… cum se numește oare?

– Paul Ruault.

– Ruault… murmură popa gânditor. Când v-am zărit în compania sa, am fost frapat de atitudinea dumneavoastră.

– Aș putea să știu de ce?

– Aveați un aer atât de hărțuit, încât m-am întrebat dacă veniseți la Plaka de bunăvoie, sau vă adusese el cu forța.

– Plănuisem să vizitez locurile și Paul mi-a propus să mă conducă el cu mașina. Ce este rău în asta?

Un zâmbet maliții os lumină chipul preotului.

– Răul se află acolo unde îl plasează oamenii, replică el, adică peste tot. Dar nu ăsta este scopul meu. Sunteți liberă să mergeți și chiar să vă distrați cu cine doriți. Totuși, văzându-vă cu bărbatul de pe Poseidon, mi-am făcut sânge rău.

– V-ați înșelat.

– Mi-am spus că veniseți la Plaka pentru a mă vedea și că acest bărbat v-a făcut să vă schimbați intenția.

Dorothee își strivi nervoasă Camelul și, fără să-și dea seama, îl aprinse imediat pe al doilea. Nici unul din gesturile sale nu scăpa atenției preotului. Tot mai enervată, tânăra fată se crezu obligată să se explice.

– Este adevărat că mă gândeam să vă fac o vizită. Am întârziat la castel, dar Paul n-are nici un amestec.

– Totuși, v-a urmărit de la Patras.

– Și ce-i cu asta? făcu ea agasată.

– Nimic. Evident, asta nu înseamnă nimic.

Se exprima cu o blândețe biblică, ce sfârși prin a o exaspera pe Dorothee.

– Exact. Asta nu înseamnă nimic, exclamă ea, cu o ostilitate pătimașă.

Popa începu iar să-și aprindă pipa. O făcu un timp îndelungat care i se păru tinerei fete o eternitate.

– Numai în cazul în care acest bărbat nu este suspect, reluă el.

Inima Dorotheei tresări și aproape încetă să bată.

– Suspect?

Popa înălță capul acoperit cu o calotă neagră.

– Nemțoaica aceea sugrumată pe plajă, nebunul acela evadat de la ospiciu… există aici un subiect de gândire, nu?

Tânăra fată își stinse țigara cu o încetineală studiată.

– Părinte, sunteți pe un drum greșit.

– O doresc, pentru dumneavoastră, copila mea. Comisarul din Cythere este unul din prietenii mei. Am vorbit deja cu el.

Dorothee se îndreptă pe scaunul său, scoțând o exclamație înăbușită:

– Ce i-ați spus?

– Liniștiți-vă, n-am adus nici o acuzație. Am emis numai o ipoteză.

– Care? întrebă ea, aproape strigând.

Popa îi aruncă o privire de milă.

– Atât de mult îl iubiți? Nu voi înțelege niciodată tânăra generație. Ieri, vă era necunoscut, astăzi faceți totul pentru a-l disculpa.

– Paul nu este vinovat. În seara crimei era aici, cu mine.

– Începând de la ce oră?

– De la ora zece.

El păru tulburat.

– Sunteți gata să jurați? Costa pretinde că l-ar fi zărit în port la ora zece și jumătate.

Urmă o tăcere apăsătoare. Tânăra fată își frângea mâinile. În mod neștiut, se gândea la sticla cu vin alb și la punga din hârtie. Numai să le fi aruncat Katherina. Își promise să verifice.

– Este ușor de știut, replică ea, accentuându-și cuvintele, îmi închipui că prietenul dumneavoastră comisarul va putea foarte bine să-și procure o fotografie a acelui alienat care a evadat din spitalul psihiatric.

– Cu siguranță. A cerut-o prin radio și-o va avea curând, cu toate informațiile. Ceea ce nu dovedește nimic.

– Cum asta?

– Nu este sigur că nebunul ar fi omorât-o pe nemțoaică, nici măcar că se află la Cythere. Sunt simple ipoteze.

– Vor să-l interogheze pe domnul Ruault? întrebă ea, încleștându-și mâinile pe genunchi.

Preotul își stinse pipa și o goli într-o scrumieră.

– Comisarul are anumite scrupule în a deranja un turist. Așteaptă precizări de la comisariatul din Corint.

Adăugă cu un aer ofensat:

– La drept vorbind, el nu prea crede în presupunerile mele. Aici, legea prevede că un om este nevinovat până la proba contrarie.

Dorothee schiță un zâmbet pal.

– Cu atât mai bine.

– Bine, făcu popa ridicându-se. Oricum vă voi anunța. Domnul Ruault al dumneavoastră nu este un bărbat obișnuit. Am simțit-o imediat, îndată ce l-am văzut. L-am studiat bine. Nu pare în apele lui.

– Simplă supoziție.

Dorothee se ridică la rândul său și strânse mâna preotului, arătându-i prin acest gest că-și ia rămas-bun. El se înclină ușor.

– Cu ajutorul lui Dumnezeu, totul se va termina prin a se lămuri. Mi-ar plăcea ca asta să nu se facă în

detrimentul dumneavoastră, deoarece îmi sunteți simpatică. Dar cred totuși că ați căzut într-o capcană, domnișoară Hugo.

Ieși rapid, lăsând-o pe Dorothee fără glas.

Tânăra fată pândi pașii care se îndepărtau ai preotului, apoi motorul mașinii care demară. Fără să stea pe gânduri, se năpusti în bucătărie, în căutarea sticlei goale și a pungii din hârtie. Le găsi sub chiuvetă și puse mâna pe ele cu un fel de febrilitate puerilă. O voce înfuriată o țintui locului.

– Bine jucat, draga mea.

Ea se întoarse lent. Paul stătea în cadrul ușii, într-o atitudine nepăsătoare. Cu toate acestea, Dorothee ghici că fierbea de mânie.

– Oare tu ești cea care a vorbit la poliție? spuse el pe un ton tăios.

Făcu, amenințător, un pas înainte. Sticla îi scăpă Dorotheei din mâini și se făcu cioburi.

Capitolul 8

Dorothee înălță capul.

– Drept cine mă iei? spuse ea, nu este genul meu să merg să povestesc orice la poliție.

Paul o privea fix, fără să facă vreun gest. Era plantat acolo, cu brațele atârnând, trăsăturile crispate și buzele albe.

– Doi polițiști au apărut la hotelul meu chipurile pentru a consulta fișele completate de clientelă. Ca din întâmplare, au întârziat în mod ciudat asupra celei ce-mi aparținea.

– Simplă rutină.

– Ah, crezi? o ironiză el. Oare nu m-ai acuzat practic de moartea acelei sărmane fete, în această după-amiază? Ce se petrece oare în micul tău cap, Rita?

Ea îi aruncă o privire exasperată și se aplecă pentru a aduna cioburile de sticlă. Paul continuă:

– Nu ești decât o mitomană. Ar fi trebuit să mă aștept la asta. Și când te gândești că în această după-amiază, la castel și apoi la restaurant, începusem să mă gândesc că m-am înșelat pe seama ta.

Dorothee termină de adunat cioburile și le puse în punga de hârtie pe care se duse s-o arunce la pubelă.

– Vrei să-mi vezi pașaportul? spuse ea liniștită; vei vedea o dată pentru totdeauna că mă numesc Dorothee Hugo.

– Este posibil, ripostă Paul cu o siguranță indestructibilă, dar asta nu înseamnă că n-ai fi putut trece la un moment dat drept Rita.

Dorothee îl privi fără să înțeleagă și reluă:

– Există oameni care se prezintă sub nume diferite, nu-i așa? Nu li se cere de fiecare dată un act de identitate.

– Nu văd….

– Cineva te-a cunoscut sub numele de Rita și nu poți nega asta.

– Te înșeli întru totul.

– Nu, acum sunt sigur că am dreptate. Ai fi putut să te numești la fel de bine Dorothee, care consimt că este numele tău adevărat, ca și Lise sau Rita.

Asta devenea foarte complicat.

– Vrei să vorbești despre un pseudonim?

O licărire sălbatică trecu prin ochii lui Paul.

– Da. Te miră? Toate actrițele au pseudonime și după câte știu, ești o actriță remarcabilă.

Această observație deșteptă un ecou în memoria Dorotheei, dar fu incapabilă să-l analizeze în acel moment.

– N-am spus nimic la poliție, se încăpățână ea.

Paul făcu o mină sarcastică.

– Totuși, acesta ar fi genul de acțiune absolut demn de tine… De acord: absolut demn de Rita.

– Dar n-ai nimic de ascuns poliției, remarcă ea repede.

– Nu, desigur. Spune-mi, adăugă el după o pauză, ce căuta afurisitul ăla de popă aici?

Dorothee îl învălui într-o privire vinovată.

– Ah! L-ai văzut?

– Ne-am întâlnit. În ochii săi de vulpoi, am simțit că i-ai povestit probabil niște grozăvii pe seama mea.

– Nu-i adevărat!

– Minți așa cum respiri.

Dorothee se întoarse, gata să plângă. Această situație îi provoca greață. Luându-i tăcerea drept sfidare, Paul înaintă spre ea și o prinse fără menajamente de umeri.

– Mărturisește așadar, strigă el, că ești o ipocrită înveterată. O mincinoasă profesionistă. Nu astfel l-ai pierdut pe Julien?

– Nu cunosc nici un Julien! exclamă Dorothee.

Paul o pălmui și ea se dădu înapoi, albă ca varul și cu ochii măriți de stupoare.

– Nu începe iar, îl avertiză.

– Eu sunt cel care comandă, replică el disprețuitor. Dacă doresc, te pot nimici.

Începu să înainteze cu un pas neînduplecat. Panicată, Dorothee se dădu înapoi până când spatele i se lovi de perete. Se încordă ca un animal încolțit. În acea clipă văzu ca prin vis un sertar deschis la dreapta sa, pe fundul căruia zărea strălucirea albăstrie a unei lame de oțel. Fără să stea mai mult pe gânduri, strecură mâna acolo, pe furiș. Degetele i se strânseră în jurul mânerului unui cuțit de bucătărie.

Paul continua să înainteze. Gura i se strâmbase într-un rânjet înspăimântător dar, în ciuda a toate, mânia care-l domina nu-i stricase deloc armonia trăsăturilor bărbătești. Doar pupilele fosforescente se ațintiră asupra tinerei fete cu o putere hipnotică.

– Paul! Oprește!

– Ai s-o pățești, frumoasa mea, exclamă el cu răutate.

Cedând spaimei, Dorothee înălță cuțitul deasupra capului.

– Oprește! repetă ea.

El păru descumpănit. În clipa următoare, începu să rânjească.

– Bine jucat! o ironiză. Să vedem dacă ai curaj să ucizi un om.

Și își reluă înaintarea. Apoi, rămase nemișcat la doi pași de tânăra fată. Un val de groază se prăbuși brusc asupra ei, când văzu mâinile întinse ale lui Paul, cu degetele depărtate și ușor încleștate. „Mâini de persoană care sugrumă!“ Nu mai avea nici o îndoială. Trebuia să se apere.

Bărbatul și tânăra fată se măsurară ca doi dușmani. Ei i se păru că citește în privirea lui Paul o poftă intolerabilă și ridică automat micul său pumn înarmat. El înjură și Dorothee se încordă, gata să se apere.

– Nu face pe proasta, lasă asta.

– Îndepărtează-te.

– Fir-ar să fie! Lasă cuțitul, este un ordin!

Brusc, sări asupra ei și-i prinse cu o mână de fier încheietura, răsucind-o. Sub efectul durerii, Dorothee desfăcu degetele și cuțitul căzu pe pardoseală cu o izbitură metalică. Ea rămase împietrită, cu inima bătându-i slab în piept. Mâinile bărbatului urcau spre gât. „Sunt pierdută“, se gândi Dorothee.

Când degetele lui Paul îi atinseră pielea delicată a pieptului, picioarele Dorotheei se muiară și se prăbuși în neant.

– Dorothee!

Paul se grăbi s-o susțină și-o prinse în brațe.

– Dorothee, răspunde-mi!

Ea de-abia respira și ținea ochii închiși. Paul o duse neliniștit pe canapeaua din camera de zi și plecă în căutarea unei băuturi tari. Reveni după un timp cu o sticlă de Metaxa pe care o descoperise în frigider și turnă câteva picături pe buzele tinerei fete.

Aceasta din urmă se mișcă gemând. Obrajii palizi se îmbujorară ușor. Paul o întoarse pe o parte și-i descheie fermoarul rochiei pentru a-i permite să respire mai bine. Îi desfăcu apoi cordonul auriu și-i scoase pantofii de lac.

– Dorothee, murmură el, aplecându-se asupra tinerei fete.

Dorothee deschise pleoapele și văzându-l atât de aproape de chipul său, avu o mișcare de-a se da înapoi. Paul îi zâmbea din nou cu un aer înduioșat și seducător.

– Câte fațete ai? îl întrebă ea slab.

– Dar tu, Dorothee?

Vorbea de acum cu o voce joasă și suavă, puțin răgușită. Brusc, se aplecă mai mult și prinse buzele lui Dorothee într-un sărut pasionat. Ametită, ea dădu capul pe spate și-și înnodă brațele în jurul cefei puternice a lui Paul. El murmură:

– Nu mă decepționa și de această dată, draga mea.

– Nu, răspunse ea, nu te voi decepționa.

Cu o mișcare impulsivă, el o ridică în brațe și sui scara.

– S-ar spune că suntem tineri căsătoriți, murmură Dorothee.

Chipul lui Paul se înăspri, dar ea nu observă. Bărbatul o așeză pe Dorothee pe pat și o dezbrăcă de rochia de muselină. Apoi, se aruncă asupra ei, strivind-o sub greutatea sa. Un tumult de plăceri îi cuceri. Sub mângâierile și sărutările lui Paul, Dorothee se înfiora și se arcuia spre el. Avu totuși o clipă de luciditate rece, în care se întrebă ce se va întâmpla când se va dărui acestui bărbat.

Timp de câteva secunde, revăzu în gând chipul neguros al spiritistului și pe cel neliniștit al preotului. Amândoi folosiseră cuvântul „capcană“ și cu siguranță în această capcană Dorothee era gata să cadă. Dar totul îi era egal. Paul știuse să-i trezească senzualitatea și-i era imposibil să i se mai refuze mult timp.

Se lăsă pradă pasiunii amoroase a lui Paul, cu impresia că naviga pe o mare dezlănțuită.

***

Paul se duse să caute țigările și o sticlă cu vin în bucătărie și urcă din nou lângă Dorothee. Aceasta deschisese un mic radio, în surdină. Notele clare de buzuki se răspândeau în liniștea nopții.

Paul se așeză pe marginea patului și-i oferi Dorotheei un pahar de vin de Creta și o țigară, pe care ea le acceptă. Ceva se schimbase în privirea lui Paul, dar n-ar fi știut să spună ce, cu exactitate. După un timp, el spuse:

– Ai vrea să mă mai vezi, la Paris?

– Nu cer mai mult, Paul.

El zâmbi.

– Am avut niște încercări grele, dar cu puțină bunăvoință, totul se va aranja.

– Este exact ceea ce cred și eu! exclamă Dorothee.

Spontanietatea sa îl făcu pe Paul să râdă, iar ea îl imită.

– Când mă gândesc că de-abia ne cunoaștem de câteva zile….

Paul i se făcu ecou:

– Ce de obstacole n-am avut de depășit!

Se sărutară din nou, cu o pasiune renăscută. Muzica se opri și vocea unui crainic făcu un anunț în limba greacă. Paul și Dorothee continuară să se sărute. Se sărutau încă atunci când o voce feminină făcu același anunț în limba engleză, cu un accent îngrozitor.

– Poliția caută acum un anume Ruault, presupusul asasin al Erikăi Weiber, o turistă germană…

Urmă o descriere imprecisă a suspectului. Dorothee se încordă. Ruault! Radioul continua să hârâie, ca un instrument diabolic. Emisiunea era bruiată îngrozitor. Paul îi dădu drumul Dorotheei și-i zâmbi. Părea că nu dăduse atenție acelui anunț. De altfel, vocea crainicului continua difuzarea noutăților, în limba greacă.

– Ce ai? o întrebă el. Pari brusc neliniștită.

– Nu-i… nimic! bâigui Dorothee. Sunt puțin obosită.

Sentimente contradictorii o frământau pe tânăra fată. Toate îndoielile și toate speranțele dispăruseră brusc. Paul Ruault era un asasin periculos, căutat de poliție. Cu siguranță, informațiile așteptate de comisarul din Cythere sosiseră. În acest caz, polițiștii nu vor întârzia să înconjoare casa.

– La ce te gândești? întrebă Paul.

Ea îl privi cu tandrețe. Știa că tocmai i se dăruise unui ucigaș, unui dezechilibrat, dar nu reușea să-l urască. Fusese atât de blând, atât de minunat. Departe de-a bănui furtuna din sufletul Dorotheei, Paul spuse:

– Îți voi pregăti o omletă și o salată. Nu ți-e foame?

– Puțin.

Își dădu seama că nu cinase.

– Odihnește-te, te voi chema.

Ieși în pas suplu și coborî treptele fluierând din nou „Singing in the rain“.

Tânăra fată rămase pe patul desfăcut, nemișcată, distrusă. De la parter ajungea până la ea zgomot de sertare. Paul continua să fluiere. Brusc, Dorothee fu cuprinsă de panică. Părea de necrezut, dar Paul era periculos. Pentru nimic în lume n-ar fi vrut să rămână la bunul său plac. De altfel, dacă poliția intervenea, Dorothee nu mai dădea doi bani pe pielea sa. În mod sigur, Paul o va acuza că l-a trădat. Și atunci… La acest gând, tresări.

– Curând va fi gata, strigă tânărul bărbat din bucătărie, cum preferi omleta?

– Bine coaptă.

Nu era adevărat, dar își spuse că astfel câștiga câteva minute. Dorothee îmbrăcase deja blugii și o bluză când Paul strigă de la baza scării.

– Doamna, este servită.

– Sosesc! strigă ea încălțându-și tenișii și înșfăcându-și poșeta.

– Grăbește-te, altfel vin să te iau.

Nu se punea problema să treacă prin camera de zi. Dorothee se așeză pe marginea ferestrei, se lăsă să alunece afară prinzându-se de ramurile viței sălbatice.

Se opri, apoi își dădu drumul. Solul veni cu brutalitate spre ea, dar fugara reuși să se ridice imediat. Glezna vătămată începu s-o doară din nou, dar Dorothee nu-i dădu nici o importanță.

Prin fereastra deschisă îl văzu pe Paul întorcându-se spre bucătărie și inima i se strânse. În clipa următoare, împinsă de instinctul de conservare, se năpusti înainte.

Tânăra fată depășise portalul rămas deschis, în clipa în care vocea lui Paul o chema cu iritare și nerăbdare.

– Dorothee! Dacă nu cobori imediat, urc eu.

Dorothee ajunse la șoseaua ce strălucea în lumina lunii și începu să alerge cât o țineau picioarele în direcția portului.

Capitolul 9

Dorothee știa că primul vapor al zilei pleca spre Gythion la ora șase dimineața. Își privi tremurând ceasul. Era ora patru. Portul era complet pustiu. Toate cafenele erau închise, la fel și taverna lui Costa. Se ascunse într-o cabină mică din apropierea debarcaderului, un fel de debara din scânduri putrezite, în care aranjau odinioară pescarii plasele.

Era învăluită în liniștea în care se auzeau doar țârâitul insectelor, foșnetul frunzelor de cătină și clipocitul mării pe stâlpii de susținere ai pontonului. Fugara respira în aerul umed al nopții mirosul dulceag de scânduri mucegăite.

În ciuda umezelii călduțe, își simțea sângele înghețat. Era împărțită între două posibilități: să se ducă la poliție, sau să se întoarcă la vilă să-l avertizeze

pe Paul. Paul! La amintirea sa, ochii i se înceţoşară şi se înfioră uşor. Se hotărî să se mulţumească însă, cu o a treia posibilitate, la care se gândise încă de la început. Să fugă, să fugă cât mai departe.

Dorothee auzi paşi ce răsunau pe macadamul din piaţă. Atunci se strânse în ascunzătoarea sa, neîndrăznind să respire. Printr-o spărtură între două scânduri vedea o parte a pieţei. Brusc, un bărbat intră în câmpul său vizual. N-avu nici o greutate în a recunoaşte, în lumina slabă a lunii, silueta lui Paul.

– Dorothee! strigă el. Ştiu că eşti aici.

Cu aceste cuvinte, dispăru într-o parte a tavernei, dar tânăra fată continua să-i zărească umbra pe care lumina lunii o proiecta în piaţă. El strigă din nou:

– Dorothee, nu face pe proasta! Ce te-a apucat?

Ea strânse din dinţi, apăsându-şi pieptul. Ştia că nu se punea problema să se arate.

– Dorothee! Până la urmă mă supăr!

Pocniră câteva obloane. O voce indignată şi somnoroasă ordonă linişte. Bărbatul făcu stânga-mprejur. Aruncă privirea peste tot şi o opri asupra cabinei mici. Cu ochiul lipit de spărtură, Dorothee îl văzu venind spre ea şi recunoscu după pasul încordat, dimensiunile mâniei sale. Tânăra fată sări afară din cabină şi o luă la fugă ca un iepure.

– Dorothee! strigă Paul.

Se năpusti pe urmele ei. Speriată, Dorothee alerga, alerga. O privire rapidă pe ceas îi arătă că era ora patru și jumătate. „Nu voi rezista până la ora șase!“ se gândi, înnebunită. Auzea în urma ei pașii urmăritorului și observă, cu groază că el câștiga teren.

– Dorothee! La naiba, oprește-te!

Picioarele fugarei se afundară într-un sol moale. Ajunsese la plajă. Se simțea epuizată, cu respirația tăiată. Bărbatul îi prinse o parte din bluză, care se rupse ca hârtia. Sleită de puteri, Dorothee se prăbuși pe nisip. Se gândi în mod sumbru că va muri în același loc ca Erika. Rămase încremenită în loc, în fața lui Paul, care înainta înjurând.

Acesta se lăsă să cadă lângă ea, de asemenea gâfâind.

– Pot să știu ce sens are asta? o întrebă cu o voce severă.

– Nu vreau să te mai văd.

– Prima noutate. Pot să știu motivul?

Nu putea fi vorba de asta.

– N-am nimic să-ți spun. Fac ce vreau.

Încercă să se ridice, dar o mână necruțătoare o țintui la pământ.

– Crezi? mormăi el.

– Lasă-mă.

Paul o strânse mai puternic.

– Ce-mi reproșezi?

Se apropiase de tânăra fată și respirația îi ardea obrazul. În zadar se zbătea. Paul începu să râdă.

– Ești o mică proastă. Ridică-te.

O obligă să se pună pe picioare cu o mână de fier.

– Unde mergem? întrebă ea strâmbându-se.

– Acasă. Am făcut o omletă delicioasă și intenționez s-o guști. Apoi, un somn bun îți va face foarte bine. După câte văd, lipsa somnului te face nervoasă.

O obligă să pornească la drum, răsucindu-i brațele la spate.

– Înainte! se răcește omleta.

Adăugă cu o voce răgușită:

– Mâine, vom face din nou dragoste.

– Ești un monstru. Mă doare.

– Atunci mergi drept, făcu el, eliberând-o.

Urcară împreună panta până la vilă. Paul o ținea cu amabilitate de braț pe Dorothee, dar aceasta știa că la cea mai mică reacție și-ar fi intensificat strânsoarea. Începu să meargă cuminte. „Voi pierde primul vapor. Al doilea este la ora opt“. Ideile i se încurcau. Se întreba din ce motiv nu apăruse poliția.

Cu siguranță, polițiștii se temeau să nu pună în pericol viața Dorotheei, printr-un atac nepotrivit. „Capcană mortală“, spusese spiritistul… „Pe scurt, sunt ostatică“, își spuse reținându-și lacrimile.

Puțin mai târziu, Dorothee lua loc în fața lui Paul, la masa mică din bucătărie. El o servea din belșug, anunțând felurile de mâncare cu o mândrie copilărească.

– Salată cu bucățele de slănină, omletă cu brânză, bine coaptă, brânză de capră, cireșe și piersici.

Tânăra fată zâmbi forțat.

– Știi, nu-mi este foame…

– Mănâncă! La vârsta ta trebuie să te hrănești.

Ea lăsă nasul în jos în farfurie. Lumina plafonierei îi făcea obrajii lucioși și alunga umbra albastră a genelor. Aruncând o privire la ceas, văzu că acum era ora cinci dimineața. Noaptea pălise și la orizont era deja o tentă cenușie. Mâncând cu poftă, Paul vorbea fără încetare.

– La Paris, locuiesc în apropiere de piața Etoile. Tu?

– La… ezită… mă gândesc să mă mut.

Paul ridică asupra ei o privire radioasă:

– Este cel mai bine s-o faci. Eu am un apartament imens și te invit acolo. Pentru toată viața.

Dorothee îndrăzni să zâmbească.

– Suntem foarte obosiți amândoi. Propun să mergem să dormim. Ne vom lămuri mâine.

După o pauză, el adăugă:

– Te iubesc, Dorothee.

– Ce este cu Rita în toate astea?

– Tu nu ești Rita. Acum am această certitudine. În orice caz, îi semeni. Fizic, vreau să spun. Asta m-a indus în eroare.

– Întotdeauna vorbești în ghicitori, observă ea cu amărăciune.

Paul se ridică înăbușindu-și un căscat.

– Este o poveste lungă. Promit să ți-o spun mâine dimineață. Apoi, vei hotărî dacă vrei să rămâi cu mine, sau să pleci pe drumul tău.

Părea ciudat de senin. „Calmul dinaintea furtunii", se gândi tânăra fată. Se gândea la vaportul ce va apărea într-o oră. O cuprinse o tristețe inexplicabilă și se simți teribil de singură și de descurajată. Se ridică la rândul ei, clătinându-se. Paul o îmbrățișă și Dorothee îi întinse buzele cu un fel de resemnare desperată. În timp ce-o săruta, ea se întreba de ce nu intervenea poliția, apoi își spuse că, oricum, ea nu va aștepta.

– Vino, spuse Paul blând, conducând-o afară din bucătărie.

Urcară scara îmbrățișați. Dorothee își înghițea lacrimile. Își imagina perfect cum va fi a doua zi, pentru Paul. Katherina îl va găsi în vilă singur, în cazul în care poliția nu va lua asupra ei sarcina să-l trezească.

– Te iubesc, repetă Paul, când ajunseră în cameră.

– Și eu, răspunse Dorothee.

Era sinceră. Aurora dădea o nuanță cafeniu-aurie obloanelor, când cei doi iubiți se culcară.

Paul adormi imediat, ca un copil. Era ora cinci și jumătate.

„Acum!“ Dorothee se strecură afară din pat. Oboseala îi amorțise membrele, pleoapele i se îngreunaseră, dar tânăra fată se hotărâse. Dragostea pentru Paul ținea de fascinație, trebuia să scape de ea, cu orice preț.

Pândi respirația regulată a bărbatului, apoi, cu inima strânsă, părăsi camera în vârful picioarelor.

Partea a treia

FUGA

Capitolul 10

– Astăzi nu pleacă nici un vapor, bombăni funcționarul, cârmacii fac grevă.

Debarcaderul era gol. Dorothee întrebă:

– Și când se va sfârși greva?

Celălalt ridică din umeri cu un aer resemnat.

– Vom vedea. Poate în această seară, poate mâine…

– Nu există nici un mijloc pentru a ajunge la Gythion?

Celălalt se scărpină în claia deasă și încâlcită ce-i ținea loc de păr.

– Nu, nici unul. Dar există un alt vapor, Achille, care vă poate duce direct la Pireu. Bineînțeles, este mai scump.

– Asta-mi este perfect egal. La ce oră este plecarea?

– Într-o oră sau două, făcu el, pe un ton neclar, vedeți că n-a sosit încă.

– Voi aștepta.

– Vreți biletul acum?

Ea încuviință și bărbatul scoase din buzunar un carnet îngălbenit, din care desprinse un bilet.

– Două sute de drahme, vă rog.

Dorothee părăsi localul jalnic, numit în mod pretențios agenție maritimă și cu un pas șovăitor se îndreptă spre una din cafenelele mici. Aceasta tocmai se deschisese. Un chelner adormit aranja scaunele în jurul meselor rotunde. Tânăra fată se așeză și comandă o cafea neagră dublă.

De-abia băuse două înghițituri dintr-o băutură negricioasă și aburindă, când o voce bărbătească o interpelă în limba engleză, cu puternic accent german.

– Scuzați-mă, domnișoară, nu sunteți oare cea care vorbea cu Erika pe plajă?

Dorothee clipi din ochi recunoscându-l pe însoțitorul nefericitei. Stătea în fața ei într-un desăvârșit sacou alb și ținea o valiză în mână.

– Da, eu sunt. Am aflat ce s-a întâmplat, domnule… domnule…

– Weiber. Sunt soțul Erikăi. Pot să mă așez? Cred că așteptăm același vapor.

– Vă rog.

Weiber se instală și-și trecu mâinile prin părul blond. Era tras la față și, sub ochelarii fumurii, Dorothee bănuia cearcănele întunecate din jurul ochilor.

– Este îngrozitor ce i s-a întâmplat soției dumneavoastră, bâigui tânăra femeie. Nu știam că sunteți încă aici.

El schiță un zâmbet trist.

– A trebuit să îndeplinesc o grămadă de formalități. În sfârșit, corpul va fi repatriat mâine. Nu mă mai reține nimic în locurile acestea detestabile. Mă întorc la Berlin, unde voi găsi o casă goală.

Vocea i se frânse. Chelnerul se apropie și neamțul comandă de asemenea o cafea. Așteptă o clipă înainte de a relua:

– Dacă puneam mâna pe secătura care a făcut asta…

– Poliția ce crede? întrebă Dorothee pe un ton uimitor de calm.

Weiber schiță un gest fatalist.

– Poliția bănuiește un bolnav mental care a evadat dintr-un spital psihiatric acum câteva zile. Ar fi luat același vapor ca noi. Dar nu este ceva sigur.

Tânăra fată se gândi la Paul care, în acel moment, dormea probabil buștean.

– Și chiar dacă este arestat, continuă aprig soțul Erikăi, nu riscă mare lucru. Îl vor trimite înapoi la ospiciu, nu-i așa?

– Probabil, răspunse Dorothee cu un nod în gât. Nu este responsabil de actele sale.

Chelnerul reveni cu cafeaua și plecă apoi, căscând.

– În sfârșit, spuse neamțul, soția mea este moartă, iar asasinul încă circulă. Dacă ar fi să-i cred pe polițiști, arestarea sa este o chestiune de ore.

Inima Dorotheei tresări.

– L-au putut localiza?

Interlocutorul său îi aruncă o privire inexpresivă.

– Cel puțin, așa pretind. Se bazează, se pare, pe mărturia unui popă.

O transpirație persistentă acoperea fruntea Dorotheei.

– Nu așteptați arestarea sa? se miră ea.

– Nu, mă grăbesc să părăsesc această insulă. Mă înțelegeți, nu-i așa?

Tânăra fată nu se putu împiedica să nu se gândească la faptul că soțul Erikăi se comportă într-un mod ciudat. Nici un bărbat n-ar fi părăsit locul, înainte ca ucigașul soției sale să fie arestat. Cu siguranță, durerea pe care o încerca îl împingea să fugă de pe această insulă.

– Și dumneavoastră? Plecați deja? o întrebă el pe un ton indiferent, s-a terminat deja vacanța?

Tânăra fată își goli ceașca.

– Doresc să vizitez alte insule.

– Dacă aveți ocazia, mergeți la Paros sau la Nakos. Sunt insule minunate. Le-am vizitat cu Erika anul trecut.

Sirena unui vapor o împiedică pe Dorothee să răspundă.

– Este Achille, spuse Weiber, este pe punctul de a sosi.

La orizont apăru silueta bondoacă a unei nave. Brusc, pradă unei extreme nervozități, neamțul se ridică.

– Este prea voluminos pentru a acosta, spuse el, ne va duce o șalupă la bord.

Aruncă pe masă câteva monede și se îndreptă spre debarcader ridicându-și valiza. Dorothee îl urmă fără elan. Nu-și putea scoate din minte imaginea lui Paul, adormit și încrezător. Poate, în acea clipă, polițiștii înconjurau vila. Tânăra fată își puse ochelarii de soare pentru a-și ascunde ochii încețoșați de lacrimi.

– Șalupa este acolo, veniți! strigă neamțul.

În acea clipă chiar, din agenția maritimă apărură doi bărbați și traversară portul în fugă. Primul era funcționarul care-i vânduse Dorotheei biletul. Celălalt, mic de statură și agil ca o maimuță, strigă:

– Domnule Weiber, așteptați.

Neamțul se întoarse. Schimbă câteva cuvinte cu bărbatul și porni cu el spre localul agenției. Funcționarul o conduse pe tânăra fată spre șalupa care se legăna pe valuri și o ajută să se instaleze acolo. Un vâslaș se afla deja la rame.

– Domnul Weiber nu pleacă? întrebă Dorothee cu o voce schimbată.

– Nu, va lua vaportul următor. I-o cere comisarul.

– Înțeleg, spuse simplu tânăra fată.

Așezată în barcă, privea micul port care se îndepărta, cu un sentiment de desperare. Se terminase. Paul tocmai fusese arestat, de aceea ceruse comisarul să-i vorbească lui Weiber.

Pe obrajii tinerei fete curgeau lacrimi arzătoare. Nu-l va mai vedea niciodată pe bărbatul pe care-l iubise cu pasiune. Dragostea lor nu durase decât câteva zile, dar își va reaminti de ea toată viața.

Achille se pregătea de plecare. Rezemată de bastingaj, Dorothee contempla Cythere ce se ivea din valuri albăstrii de ceață. Un bărbat sosi în fugă pe debarcader și rămase acolo, de parcă-l lovise trăsnetul. Distanța era prea mare pentru ca Dorothee să-i poată distinge trăsăturile.

Crezând că recunoaște silueta înaltă a lui Paul, simți o lovitură în inimă.

– Este imposibil! spuse ea cu voce tare, cred că-l văd pretutindeni.

O pasageră sprijinită în coate de balustradă, puțin mai departe, se întoarse pentru a o privi pe Dorothee.

– Domnișoară, spuse ea, aveți deja rău de mare! Vreți niște pastile?

Capitolul 11

– Te-ai întors deja? exclamă Agnes.

Dorothee își închise umbrela ce șiroia de apă, apoi se prăbuși în spatele biroului său, cu un aer absent.

– Când te-ai întors?

– Aseară, cu Airbus.

Agnes îi zâmbi prietenește.

– Pentru o turistă, ai mai degrabă o mină nepotrivită. Ce s-a întâmplat?

Dorothee își ațintise privirea asupra geamului bătut de ploaie, ca și când de-abia realizase că se afla la Paris, în biroul său de pe strada Vaugirard. În sfârșit, răspunse cu greutate:

– Nu se întâmplă nimic. Am dormit prost noaptea trecută, atâta tot.

– Zău? Îmi pari ciudată, Dorothee. Ce ți s-a întâmplat? Măcar ai putut desena?

– Să desenez? Nu. Vezi, nu merit încrederea domnului Bruno și de altfel, nu-mi pasă. Ca să-ți spun drept, mă gândesc să demisionez.

– Ești nebună! exclamă Agnes.

– Nu, sunt lucidă. Acum, totul îmi este egal. Viața este mai tare decât noi.

Vocea i se frânse și izbucni în plâns. Avea sentimentul că trăise un coșmar. Acum, totul se terminase. Rănile o dureau prea tare pentru a putea vorbi despre asta.

– Ești îndrăgostită, nu-i așa? murmură Agnes blând. Dacă asta te poate ușura, poți avea încredere în mine.

– Nu știu cu ce să încep.

– Cu începutul, zâmbi Agnes.

Când Dorothee își termină povestirea, prietena sa îi aruncă o privire uluită.

– Este de necrezut! conchise ea.

– De necrezut, dar adevărat.

– Și ți-ai lăsat toate lucrurile acolo?

Tânăra fată nu se putu stăpâni să nu zâmbească. Spontanietatea lui Agnes îi făcea bine.

– Îi voi scrie Katherinei să mi le trimită.

Urmă o tăcere, întreruptă doar de zgomotul ploii.

– Ești sigură că Paul a fost arestat?

Dorothee dădu din cap.

– În Airbus am citit o notiță într-un ziar englezesc. Era menționat acolo că, „nebunul din Corint“ fusese prins de poliție.

– De necrezut! repetă Agnes. Ce intenționezi să faci acum? Ar fi o prostie să-ți părăsești postul. De ce nu vorbești cu domnul Bruno?

– Mă îndoiesc că va înțelege.

– Ai timp să creezi câteva modele; la urma urmei, ești în vacanță până la sfârșitul lunii. În locul tău m-aș încuia în casă și…

– Nu voi reuși, o întrerupse Dorothee. Mă gândesc fără încetare la Paul, înțelegi? Mă simt vinovată față de el.

În birou se lăsă din nou tăcerea. În lumina cenușie a zilei, Dorothee părea palidă. Făcuse totuși un efort vestimentar și-și pusese un taior de culoarea fucsiei, de o croială impecabilă. Părul des, blond, era adunat într-un coc lejer pe ceafă.

– Este ora douăsprezece, anunță Agnes, scoțând-o pe Dorothee din amintirile sale. Vrei să mâncăm de prânz împreună?

– Nu-mi este foame.

Agnes luă aerul său ofensat.

– Bine, văd că nimic nu te poate înveseli.

Își îmbrăcă impermeabilul și adăugă:

– S-a produs de asemenea o mare schimbare și în viața mea. M-am logodit.

Dorothee înălță capul și se sili să zâmbească.

– Felicitări. Și cine este fericitul ales?

– Cred că l-ai văzut deja. Era printre invitații lui Barbarin, în seara de pomină în care ți-a prezis atâtea nenorociri, îți amintești?

– M-am gândit la asta nu numai o dată.

– Se numește Gerard Dupuis. Este impresar. Oh, nu mai este la prima tinerețe, dar ce vrei? Nu poți avea totul, declară Agnes, cu înțelepciune.

„Bătrânul dandi", se gândi Dorothee, amuzată în ciuda suferințelor sale. Agnes își închidea cordonul impermeabilului.

– Ei bine? Nu vrei să vii? Vom merge la Photo-Galerie, Gerard adoră locul acesta.

– Bine, spuse tânăra fată. Vă voi întâlni acolo.

Fața mică a lui Agnes se lumină.

– Pe curând. Te așteptăm la desert. Dumnezeule, sunt în întârziere, o șterg. Gerard urăște asta.

Ieși trântind ușa. Dorothee se lăsă pe spate în scaun, cu mâinile la tâmple. Încă din ajun o chinuia o migrenă îngrozitoare. Se vedea pe vaportul ce plutea spre Pireu, apoi în taxiul ce o dusese la aeroport și în

cele din urmă în avionul companiei Air France, decolând cu destinația Paris. Fiecare amănunt al fugii sale nebunești îi apărea cu o claritate perfectă.

– Paul! Paul! murmură ea, ne despart mii de kilometri și totuși, ești mai mult ca niciodată prezent în inima mea.

Și-l imagină fără greutate pe tânărul bărbat mergând între doi polițiști, cu mâinile încătușate. Ce decepție suferise, probabil! Îi reveniră în minte cu înverșunare ultimele lui cuvinte: „Ne vom explica mâine și atunci vei hotărî dacă vrei să pleci pe drumul tău, sau să rămâi cu mine“. Nu voise să-i aștepte explicațiile și, de altfel, la ce-ar fi servit?

Oare nu era un psihopat periculos? Și totuși, departe de a-i inspira cea mai mică repulsie, amintirea lui îi provoca lacrimi amare. Dorothee nu va uita niciodată clipele petrecute în brațele lui.

Deodată, își aminti că tânărul bărbat pretinsese că era arhitect, stabilit în cartierul Etoile. Puse mâna cu febrilitate pe cartea de telefon și începu s-o parcurgă. După cum se putea aștepta, nici un Paul Ruault nu figura acolo. Dorothee închise cartea și se ridică. Din fericire, atelierul era pustiu la acea oră din zi.

***

– Încântat! spuse Gerard Dupuis, strângând cu putere mâna tinerei fete.

Evident, bătrânul dandi se prefăcea că nu-și amintește de întâlnirea lor.

– Luați un desert? Prăjitura de ciocolată este delicioasă, dacă nu vă temeți să vă stricați silueta. Ar fi trebuit să încercați să faceți cinema, nu vi s-a spus niciodată?

– Nu, niciodată! replică ea, fulgerându-l cu privirea.

– Bărbații sunt prostănaci sau orbi, se fandosi el cu prefăcută candoare. N-a remarcat nimeni, niciodată, că aveți ochii lui Liz Taylor, părul lui Brigitte Bardot și trupul lui Raquel Welch?

Dorothee se stăpâni să nu-l insulte. Numai privirile ofensate ale lui Agnes o aduseră la sentimente mai rezonabile. Brusc, se încordă. Din locul său, putea vedea un bărbat brunet, care stătea cu spatele la ea, discutând aprins cu o doamnă bătrână, cu părul creț. Părul său brun, umerii puternici, mâinile fine și bronzate întinse pe fața de masă subțire și înflorată… Tânăra fată sări ca un arc.

– Paul! strigă avântându-se spre el.

Bărbatul se întoarse, cu un aer mirat. Descumpănită, Dorothee înțelese enormitatea

greșelii sale. Fața care se ridică spre ea era a unui sexagenar ferchеș. Roșie ca para focului, bâigui câteva scuze:

– Îmi pare rău, v-am confundat cu altcineva.

Se întoarse stingherită spre prietenii săi.

– Ce nu merge? se îngrijoră dandiul.

– Nu mă simt foarte în formă. Cred că mă voi întoarce acasă. Vom amâna prăjitura de ciocolată pentru data viitoare.

– În acest caz, nu te reținem, făcu Agnes pe un ton înțepat. Te sun diseară.

Sub privirea uluită a logodnicului lui Agnes, tânăra fată părăsi restaurantul ca o somnambulă.

– Ce i s-a întâmplat? întrebă Gerard.

Agnes scutură din cap.

– Necazuri sentimentale.

– Asta-i va trece, este atât de tânără…

– Este mai mare ca mine, dar cu siguranță n-ai remarcat, replică ea, gata să plângă. Trebuie să-ți spun că ești enervant cu vorbele tale sforăitoare.

***

Dorothee observă că-și uitase umbrela la Photo-Galerie, dar continuă să meargă de-a lungul străzii Grands-Augustins fără să încetinească pasul. Revederea bătrânului dandi ridicol îmbrăcat, alături de Agnes, o exasperase. În plus, simțea o imensă nevoie de singurătate.

„Dacă asta continuă, voi termina prin a face o depresie“, își spuse ea. Cineva o interpelă dintr-o mașină și se întoarse surprinsă. Recunoscându-l pe Philippe Launey la volanul unui strălucitor Mercedes alb, mări pasul. Nu dorea deloc să-i vorbească fostului logodnic; mai rău, simpla sa prezență o enerva extraordinar.

Philippe începuse să ruleze încet, lângă ea, indiferent la claxoanele furioase ale celorlalți automobiliști.

– Dorothee, ești bolnavă?

– Lasă-mă în pace.

– Vrei să te conduc?

– Nu, nici vorbă.

– Unde te duci așa, prin ploaie?

– Ți-am spus deja ce cred despre tine, dar se pare că ai uitat.

El izbucni râs.

– Ce faci la Paris? Te credeam în vacanță. Oare extraordinara ta promovare a rămas baltă?

– Nu ești decât un laș! șopti Dorothee, scoasă din fire.

Avu ridicola plăcere să-l vadă albindu-se la față. Apoi demară și Dorothee rămase absolut singură pe trotuarul ce lucea de ploaie.

***

Privea la televizor, fără să-i acorde mare atenție o emisiune stupidă de varietăți, unde niște cântăreți efeminati, se răsuceau scoțând niște strigăte nefirești.

Dezgustată, tânăra schimbă canalul și urmări fără ezitare ultimele secvențe ale unui serial american, care se termină cinci minute mai târziu prin inevitabilul sărut de împăcare între erou și eroină, o blondă platinată, căreia Dorothee nu-i văzu decât claia de păr ca de leoaică.

Peste această imagine idilică, începu să defileze genericul, cu litere de foc, când pe Dorothee o frapă un nume: domnișoara Rita Beaumont. Într-o străfulgerare, tânăra fată o revăzu pe Katherina Vitsiou înmându-i cheile și spunând:

– Vă cedez casa domnișoarei Beaumont. Este amplasată mai bine și este mai spațioasă.

Apoi, cu un aer solemn:

– Este o vedetă de la televiziunea americană. Socotea să vină la Cythere opt zile pentru turnarea unui film, dar tocmai am primit anularea închirierii. Filmul se va face la Corfu… În sfârșit, pentru dumneavoastră personal, este un noroc.

Dorothee închise televizorul și începu să măsoare încăperea în lung și-n lat. Brusc, văzu clar, ca și când se destrămase un voal. Iată de ce Paul se încăpățâna s-o numească Rita. Ea era cea pe care venise s-o vadă.

„Oare ce schimba asta?“ gemu Dorothee. Totuși își reproșa teribil că nu așteptase explicațiile tânărului bărbat. Dar atunci, cine o ucisese pe Erika? Nu auzise oare cu propriile sale urechi numele lui Paul Ruault pe unde? Nu! Crainicul spusese numai Ruault.

„Asta n-are nici un sens, se gândi Dorothee, doar o parte a misterului s-a rezolvat. Partea Rita. Restul va rămâne pentru mine o enigmă de nelămurit“. Poate Paul, psihopatul, se îndrăgostise de domnișoara Beaumont, văzând-o într-un film oarecare. Dorothee știa că existau maniaci de acel fel. Domnișoara Beaumont era blondă și semăna oarecum cu Dorothee, nu-i trebuia mai mult unui bărbat cu mintea atât de fragilă ca a lui Paul pentru a le confunda, cu atât mai mult cu cât Dorothee locuia în vila închiriată inițial de domnișoara Beaumont.

Frământată de toate aceste supoziții, tânăra fată se duse să se culce. Somnul îi fu populat de coșmaruri. Se afla la Cythere, alergând pe plajă. Nu era nici zi, nici noapte și tânăra fată se afla într-un amurg cu aspect lăptos.

Deodată, o văzu pe Erika mergând pe malul apei, ținând o pungă de hârtie.

– Erika!

– Am venit asă fac niște cumpărături, spuse nemțoaica pe un ton lugubru.

Din spatele unei dune de nisip se ivi un bărbat.

– Paul! strigă Dorothee.

El păru că n-o aude și porni pe urmele Erikăi. Aceasta din urmă mergea repede, cu părul roșcat fluturând pe umeri. Paul începu să alerge cu evidenta intenție de a o prinde.

Dorothee ar fi vrut s-o prevină pe tânăra femeie de pericolul teribil ce o amenința, dar nu putu scoate nici un sunet. Asista înmărmurită la scena îngrozitoare care se desfășura la treizeci de metri mai departe.

Paul o lovi pe Erika peste ceafă și ea se prăbuși pe nisipul ud. El se aplecă și-o prinse de gât. Tânăra femeie se zbătea din ce în ce mai slab, apoi, după un timp, nu se mai mișcă. Agresorul luă punga de hârtie care căzuse pe nisip și, cu pas liniștit, se întoarse la

Dorothee. Silueta sa atletică, îmbrăcată în alb, se contura pe albastrul întunecat al mării.

– Iartă-mă, spuse el, vin puțin cam târziu. Am avut o piedică.

– Paul, strigă tânăra fată, îngrozită, ce-ai făcut?

Paul zâmbi, întinzându-i Dorotheei punga de hârtie care foșnea sub degetele sale.

– Ia-o. Vei găsi aici o masă pentru doi.

Dorothee cunoștea pe dinafară conținutul pungii. Tarama, diferite aperitive, salate, fructe și brânză și o sticlă de vin alb. Ea deschise gura să răspundă, când pe plajă apăru un grup de persoane. În frunte mergea popa, cu sutana lovindu-i pulpele.

– Opriți-l, strigă el, este un asasin.

– Nu! se interpuse Dorothee. La ora crimei, era cu mine.

O altă persoană se desprinse din grup. Era Barbarin, spiritistul, înfășurat în capa sa neagră.

– V-am atras atenția, domnișoară Hugo, rânji el. Nu trebuia să vă îmbarcați pentru Cythere.

– Vă urmărește de la Patras, spuse popa.

Paul dispăruse. Dorothee se năpusti în căutarea lui. Zărindu-l în cele din urmă într-o cafenea mică în aer liber, se apropie, dar îl observă în locul său pe bătrânul dandi care o invită să se așeze.

El afirmă cu un zâmbet larg:

– Ar trebui să faceți cinema. Frumusețea dumneavoastră va face ecranul să explodeze. Aveți ochii lui Liz Taylor, silueta Ritei Beaumont…

***

Tânăra fată se trezi tresărind. O migrenă cumplită îi chinuia tâmplele. Îi trebuiră câteva clipe pentru a-și da seama că se afla în apartamentul său confortabil din Paris. Brusc, înțelese că tocmai fusese trezită de soneria stridentă a telefonului.

Oare de când suna? Aruncă automat o privire spre mica pendulă de pe noptieră. Era ora zece dimineața.

Soneria persista. Dorothee se dădu jos din pat, la capătul răbdării. Străbătu salonul adâncit în monotonia dimineții și ridică receptorul.

– Alo?

Auzi o respirație la celălalt capăt al firului.

– Cine este la aparat?

Urmă un declic.

– Cine sunteți? strigă ea.

Interlocutorul mut închisese și, Dorothee se lăsă să cadă pe un fotoliu, tremurând ca o frunză. Ar fi jurat că la capătul firului fusese Paul.

Capitolul 12

Dorothee se servi pentru a treia oară cu o ceașcă de cafea. Dăduse drumul la combină și-și pusese unul din discurile preferate, o mesă de Cherubini. Corurile o liniștеau. Luă o înghițitură de cafea și se simți mai bine. Din indiferență sau de epuizare, tânăra fată avea impresia că poartă o platoșă care o proteja împotriva lumii dușmănoase și a farmecelor.

Resemnată, se întrebă când va lua sfârșit coșmarul. „Viața continuă, se dojeni ea, nu trebuie să te lași doborât". Totuși, era tristă. Dar intuiția îi spunea că, în curând, va găsi o soluție problemelor sale.

Răsună soneria de la ușa de la intrare. Tânăra fată îmbrăcă în viteză un capot din satin alb și se duse să

deschidă. În cazul în care era Philippe, îi va arăta hotărârea sa irevocabilă de a nu-l mai vedea niciodată. Cu atât mai rău pentru convenienţe, se simţea în măsură să-l arunce afară.

Gândindu-se, era convinsă că cel care o sunase nu era altul decât fostul său logodnic. Cu un gest dur şi hotărât, deschise uşa şi rămase încremenită în prag. Cunoştea prea bine silueta puternică ce se desprindea din întunericul coridorului. Îşi privea cu insistenţă vizitatorul, ca şi când vedea o fantomă şi el îi vorbi cu o voce ironică

– Se poate intra? Sau ai obiceiul să-ţi primeşti prietenii pe palier?

Sub şocul emoţiei, Dorothee rămase mută. „Paul! Era imposibil. Sau visez, sau am halucinaţii". Făcu ochii mari, neîndrăznind să se mişte sau să vorbească, de teamă să nu se trezească. Paul schiţă un zâmbet cuceritor şi sarcastic.

– Îţi uiţi prea repede iubirile din vacanţă.

Dorothee se dădu într-o parte pentru a-l lăsa să intre. Tânăra fată începuse să creadă în realitatea scenei. Paul pătrunse în încăperea luminată de razele slabe ale soarelui, care se filtrau prin storuri.

– Ești bine instalată, comentă el, te recunosc în modul de decorare. Aceste mese Empire învecinându-se cu mobile moderne, pictate manual, și aceste fotolii Regence înconjurate de lămpi chinezești, îți reflectă în întregime caracterul, Dorothee, un amestec subtil de trecut și prezent, de farmec și inteligență.

Mesa de Cherubini se terminase de mult. Vocile diafane ale corului tăcuseră. Acul încă se învârtea cu un hârâit ușor, dar Dorothee nu se gândi să-l oprească. Îl privea admirativ pe Paul, copleșită de prezența sa. În cele din urmă, el spuse:

– Încetează să mă examinezi astfel. Nu sunt o fantomă, sunt chiar aici.

Spunând asta, vru să o prindă în brațe. Dorothee se feri. Știa că dacă o atingea, îi va cădea din nou în plasă.

– Ia loc, murmură ea, nu da atenție dezordinii… Vrei să bei ceva? Whisky sau șampanie?

El optă pentru o cupă de șampanie. Dorothee dispăru pentru a se întoarce cu băutura.

– Nu-ți țin companie, tocmai luam micul dejun.

Paul așeză cupa pe o masă mică din mozaic și o trase pe gazdă spre el. Dorothee se simțea ușoară ca un fulg. La atingerea buzelor lui Paul pe pieptul său, tresări.

Capotul din satin fu descheiat în treizeci de secunde și trimis pe covorul chinezesc. Cămașa de noapte subțire ornamentată cu dantele, îl urmă de aproape. Mâinile lungi, bronzate ale lui Paul cercetau trupul înfiorat al tinerei. Buzele sale alunecară pe umerii mătăsoși ai Dorotheei, întârziară pe sânii rotunzi și plăcuți.

– Oh! Paul… Paul… oftă ea.

– Te-am regăsit, dragostea mea, răspunse acesta strângând-o lângă el.

Dorothee tremura de dorință. Fiecare sărut al lui Paul înlătura o barieră, fiecare mângâiere ștergea o îndoială, fiecare cuvânt tandru pe care-l rostea alunga o bănuială. El o duse în cameră și o întinse pe patul albastru turnat. Printre genele lungi, întoarse, ea îl văzu dezbrăcându-se, apoi înaintând spre pat; Dorothee deschise brațele spre bărbatul pe care-l adora.

Corpurile li se îmbrățișară și, ore întregi, se dăruiră unul celuilalt, uitând de restul lumii. În culmea fericirii, Dorothee reușise să nu se mai gândească la toate întrebările pe care ar fi vrut să i le pună seducătorului ei. I se păruse că în timpul în care făcuseră dragoste, telefonul sunase în trei sau patru rânduri.

Epuizată și mulțumită, Dorothee se întinse. Culcat pe spate, Paul somnola. Tânăra rămase câteva clipe să-l cerceteze cu adorație. „Și chiar dacă este un alineat, un monstru proscris de societate, îl iubesc și-l voi ajuta“.

Ideea îi venise spontan. Dorothee se duse să facă un duș, fredonând. Punându-și capotul, încă fredona. Pătrunse în bucătărie cu intenția fermă de a pregăti o masă reconfortantă, când soneria de la ușă o făcu să tresară.

Prima reacție a tinerei fete fu să păstreze tăcerea. În definitiv, ar fi putut fi absentă. Curând, fu obligată să-și schimbe părerea. Nu numai soneria continua să sune, ci se adăugară bătăi înăbușite în grosimea lemnului.

Iritată, Dorothee își strânse cordonul capotului și, desculță, porni spre vestibulul în care domnea un vacarm de necrezut. Oare Paul, care se odihnea în fundul apartamentului, îl auzise? Vocea ascuțită a lui Agnes străbătea prin larmă.

– Am sunat-o toată dimineața și o parte din după-amiază. Nu răspunde. Sunt sigură că a făcut o prostie.

Bătăile se întețiră.

– Așteptați, ordonă o a doua voce, pe care tânăra fată o recunoscu ca fiind a fostului său logodnic, n-avem dreptul să intrăm prin efracție.

Tonul lui Agnes sui trei octave.

– Puțin îmi pasă de drept. Oricum, n-o vom lăsa acolo. Ieri avea un aer ciudat, absent. Dumnezeule, numai de n-ar fi înghițit toate somniferele.

– Nu dramatiza, draga mea, o întrerupse o a treia voce, aparținând cu siguranță bătrânului dandi. Doctorul Launey știe ce trebuie făcut.

– Rămâneți aici, spuse Philippe, mă duc să caut câțiva polițiști.

Dorothee își ieși din minți.

– Ce este? strigă ea.

După o liniște uluitoare, prin ușă se auzi vocea prietenei sale.

– Dorothee, trăiești?

– Bineînțeles, ce idee!

– Deschide, draga mea, făcu vocea nerăbdătoare a lui Philippe.

Dorothee nu-și putea asuma riscul să-i lase pe palier. Ar fi găsit asta ciudat.

– O clipă! strigă ea.

Alergă spre cameră și întredeschise ușa. Paul dormea încă. „Hotărât lucru, se gândi ea, de câte ori adoarme, nu i se întâmplă decât nenorociri".

– Paul! îl strigă.

El se mișcă și se înfășură în cearșaf.

– Paul, rămâi aici. Trebuie să primesc niște prieteni.

El răspunse printr-un mormăit adormit.

Dorothee închise încet ușa camerei și se întoarse în vestibul. Descuie zăvorul și în sfârșit ușa cedă, deschizându-se sub privirile agitate ale lui Agnes, Philippe și Gerard Dupuis.

Acesta din urmă exclamă:

– Ei bine, pentru o sinucigașă, sunteți încântătoare.

– Intrați, spuse Dorothee, fără prea mare entuziasm.

O urmară în salon. Batrânul dandi nu mai continua cu laudele despre gustul decorativ al Dorotheei, în timp ce aceasta ridica storurile.

– Ești amabilă, Agnes, că te neliniștești de soarta mea, dar nu m-am gândit niciodată să mă sinucid. Mă întreb de unde ți-a revenit ideea asta.

Dorothee își regreta cuvintele vehemente, deoarece fața mică a lui Agnes se încreți și ochii albaștri i se umplură de lacrimi.

– Pune-te în locul meu. Te văd ieri și-mi spui vorbe incoerente. Ni te alături la restaurant, s-ar putea spune ca o somnambulă, nu-i așa Gerard?

Bătrânul dandi încuviință.

– O somnambulă splendidă. Catherine Deneuve în „Repulsia“, Rita Beaumont în „Păsările se întorc în fiecare vară“.

Se întrerupse, frapat brusc de un fel de evidență.

– Știați că semănați uimitor cu Rita Beaumont?

Intonația plină de admirație a lui Gerard o tortura pe Agnes. Îi aruncă una după alta, pe ascuns, priviri înfuriate, dar el continua imperturbabil:

– Nu găsiți că seamănă cu domnișoara Beaumont? Desigur, Dorothee este mai tânără.

Adăugă cu un râs deplasat:

– Sau mai degrabă, mai puțin uzată, dacă înțelegeți ce vreau să spun.

– Ne spargi urechile, bătrâne! i-o tăie Philippe cu brutalitate.

Se așezase pe un fotoliu scund, cu mâinile înnodate pe genunchi. Șuvițele de păr blonde, pieptănate cu atenție îi dădeau un aer auster, accentuat de ochelarii cu rame metalice. Costumul gri de o croială perfectă era ieșit direct de Yves Saint-

Laurent. În ciuda eleganței extraordinare și a unei anumite clase, în ochii Dorotheei, Philippe părea anost în comparație cu Paul.

Țintuit în fotoliu, Philippe o cerceta pe Dorothee frângându-și nervos mâinile. Figura fostului logodnic al Dorotheei rămânea lipsită de orice expresie. Lentilele ochelarilor reflectau lumina, ascunzându-i complet ochii cenușii. Dar un zâmbet îi ridica ușor colțul buzelor subțiri, un zâmbet ce părea să spună: „Frumoasa mea, n-ai petrecut noaptea singură".

Treptat, Dorothee se relaxă.

– Nu vă pot primi mult timp. Am o întâlnire importantă.

Agnes se ridică.

– Înțeleg, Dorothee. Acum știu că ești bine sănătoasă. Nu-mi porți pică?

– Pentru nimic în lume, făcu tânăra fată zâmbind.

Agnes îl trase pe Gerard de braț și acesta se ridică oftând.

– Pe legea mea, Dorothee, nu te înțeleg, interveni Philippe fără să se miște, prietenii tăi sunt îngrijorați și nu le oferi măcar un pahar. Frumoasă mentalitate!

În ciuda neliniștii pe care o simțea născându-se în ea, tânăra fată făcu față:

– Nu-mi îndeplinesc deloc datoriile. Beți o cupă de șampanie?

Agnes se pregătea să răspundă negativ, dar zgomotosul său logodnic se lăsă să cadă pe locul lui.

– Așadar, șampanie, se fandosi el, mai ales când este servită de o femeie frumoasă.

Expresia lui Philippe se schimbase. Acum, în ochi îi strălucea gelozia.

– Dorothee s-a servit deja, înainte de sosirea noastră, observă mecanic, arătând cupa plină pe care o uitase Paul pe masa joasă.

– Da, este exact, răspunse Dorothee. Nu este nimic mai bun pentru ridicarea moralului, ca o cupă de șampanie.

– În acest caz, de ce n-ai băut-o? De-a lungul orelor, se trezește.

Această remarcă aduse o răceală. Dorothee se grăbi să dispară în bucătărie, unde Agnes o urmă. În timp ce umpleau cupele, aceasta din urmă întrebă cu o voce necăjită:

– Ești sigură că totul este în ordine, Dorothee?

– Absolut sigură. Agnes, încetează să-ți faci griji pentru mine, sunt mare și mă pot descurca.

– Mă pricep să te pun mereu în situații imposibile, nu-i așa?

Dorothee îi adresă un zâmbet înduioșat.

– Asta poți s-o mai spui.

Cele două tinere se întoarseră în salon și împărțiră cupele. Fiecare bău câteva înghițituri în tăcere.

– Vreau să-ți vorbesc, Dorothee, spuse Philippe.

– Mi se pare că nu mai avem nimic să ne spunem.

Tânărul medic sări în picioare, respirând greu.

– Încă te iubesc, strigă el, indiferent la prezența lui Agnes și a lui Gerard Dupuis. Sunt gata să divorțez și să te iau de soție. Poți să mă ierți, măcar?

– Te rog Philippe, murmură Dorothee, nu striga așa.

Agnes se ridică, prinzând mâneca bătrânului dandi.

– Să mergem! Să-i lăsăm să se explice.

– Nu, stați pe loc, ordonă Dorothee. Nu se pune problema ca domnul Launey să rămână aici.

Mânia desfigura chipul lui Philippe.

– Există un bărbat aici! izbucni el. O văd din nenumărate detalii.

– Sunt liberă, începu Dorothee, nebună de furie, fă-mi plăcerea și ieși din casa mea.

– Nu! Agnes mi-a povestit aventura ta de la Cythere. Sunt sigur că este vorba despre acel bărbat…

Strânse atât de tare cupa de șampanie, încât aceasta se făcu cioburi în mâna sa. Apoi, fără să acorde atenție degetelor însângerate, se năpusti în direcția camerei tinerei fete.

– Nu, strigă aceasta, îți interzic!

– Domnule Ruault, răcni Philippe, dacă sunteți bărbat, ieșiți.

– Sunt aici! răspunse vocea lui Paul, oprindu-l brusc pe Philippe din elanul său.

– Dumnezeule… Dumnezeule… murmură Agnes, simt că voi leșina.

Bătrânul dandi începu să meargă înapoi, luându-și logodnica.

– Nu știu cum a putut nebunul ăsta să vină până aici. Este de necrezut.

– Rămâneți! ordonă Paul pe un ton fără replică.

– Dorothee, spuse Philippe, vei ieși cu prietenii noștri și mă vei lăsa singur cu domnul Ruault. Vom avea amândoi o mică discuție.

Dorothee se aruncă în brațele lui Paul.

– Nu, nu, îl iubesc!

Capitolul 13

Philippe Launey anunță cu o voce amenințătoare:

– Sunteți pierdut, domnule Rualut! Acceptați adevărul.

– Nu fiți ridicol, răspunse calm Paul. Mă numesc Paul Russel și nu am nici o explicație să vă dau.

Dorothee se prăbuși pe sofa, stupefiată. Agnes se strecură lângă ea și-o luă de mână cu un gest consolator.

– Nu mai înțeleg nimic, se lamentă ea.

– Iar eu nu cred o vorbă, întrerupse Philippe. Bărbatul acesta încearcă să câștige timp.

Se năpusti asupra adversarului său, dar acesta ripostă cu o formidabilă lovitură de pumn, care-l trimise pe tânărul medic pe covorul chinezesc. Bătrânul dandi, devenit palid, înălță capul:

– Se arde ceva.

– Dumnezeule, am pus niște cartofi la cuptor! exclamă Dorothee.

Se duse în bucătărie și stinse cuptorul Cartofii erau carbonizați. Deschise automat fereastra și aspiră cu lăcomie aerul umed.

– Îți datorez o explicație, Dorothee, spuse Paul, când aceasta se întoarse. Până acum, n-am avut timp să vorbim.

Vorbea cu o voce fermă. Philippe se ridică gemând, iar bătrânul dandi îl ajută să se așeze pe un fotoliu, aruncând priviri de scuză spre Paul.

– Bine, vă lăsăm, spuse Agnes.

– Nu, rămâneți. Este momentul potrivit pentru a încerca să mă explic cu Dorothee. De fiecare dată am fost întrerupți de fatalitate.

Zâmbi, îmbrățișând-o pe tânăra fată.

– În sfârșit, nu întotdeauna.

Roșie de jenă, Agnes se așeză din nou alături de bătrânul dandi. Ghemuit în fotoliu, Philippe își freca bărbia. O altă expresie i se zugrăvise acum pe figură: teama.

– Cine ne demonstrează că sunteți gata să spuneți adevărul? sughiță el.

– Faptul că am putut ajunge la Paris, dragul meu. Pot să aduc toate dovezile necesare.

– Și totuși, numele Ruault există. Să nu-mi spuneți că este vorba de o simplă întâmplare.

– Nu, ci de o extraordinară coincidență. Între Corint și Patras, am luat un autostopist în mașină. Mi-a spus că se numește Ruault, Patrice Ruault. Când, mai târziu, Dorothee mi-a cerut numele meu, acesta a fost primul nume care mi-a venit în minte.

Agnes făcu ochii mari de uimire.

– De ce nu i-ați spus, pur și simplu, numele dumneavoastră?

Paul zâmbi.

– Pentru că o confundasem pe Dorothee cu Rita Beaumont.

Bătrânul dandi tresări.

– Ați remarcat și dumneavoastră această asemănare?

– Ce legături aveați cu Rita Beaumont? întrebă Philippe, care răsucea batista cu care își bandajase mâna, ca și când voia s-o facă bucăți.

– Slavă Domnului, n-am cunoscut-o personal pe această femeie. Altfel, cum aș fi putut să mă înșel în privința Dorotheei? Dacă ele seamănă din punct de vedere fizic, moral sunt complet diferite.

– Am aflat mai târziu că ocupasem vila domnișoarei Beaumont, spuse Dorothee.

– Și acesta a fost începutul greșelii mele, admise Paul. Rita a fost îngerul negru al fratelui meu mai mic Julien. A iubit-o cu pasiune. Ea avea o plăcere răutăcioasă să-l facă să sufere. Când a cunoscut-o, i s-a prezentat ca învățătoare și pretindea că se numește Vera Maure. Îndrăgostit de aceea pe care o considera drept o tânără fată pură, sărmanul meu frate a mers din decepție în decepție. Rita este o mitomană. Îi place la nebunie să-și schimbe numele și să se prezinte sub diferite înfățișări. Altfel spus, își joacă rolurile în viață. Acum nu mult timp, un prieten care a întâlnit-o la o serată, mi-a spus că se pretindea infirmieră.

– Cunosc asta, confirmă bătrânul dandi. În mediile televiziunii, toată lumea este la curent cu cuceririle sale.

– Fratele meu nu le știa. A căzut în plasa Ritei ca o muscă. A Verei, dacă preferați. Anul trecut s-a sinucis.

Dorothee scoase o exclamație înăbușită:

– Și atunci ai jurat să te răzbuni.

– Este exact. M-am informat și am aflat repede că pretinsa Vera Maure nu este alta decât domnișoara Beaumont. Fratele meu avea o fotografie de-a ei, iat-o.

Îi întinse Dorotheei o fotografie pe care o scoase din buzunar. Pe clișeul destul de neclar, poza o tânără femeie blondă. Coafura, ovalul feței și silueta grațioasă aminteau de Dorothee. Fotografia făcu înconjurul asistenței.

– Acum înțelegi, Dorothee, de ce refuzam să te cred când îmi afirmai că ești stilistă. Înțelegi de asemenea, din ce motiv m-am prezentat sub nume fals. Din cauza lui Julien.

– Este de necrezut! exclamă Agnes, care-și recăpătase culorile. Printr-un fel de fatalitate, a trebuit să vă dați singurul nume pe care nu trebuia să vi-l dați.

– Și cum se termină asta? întrebă dandiul, este un adevărat scenariu. Rita Beaumont în rolul Dorotheei ar fi o nenorocire.

O lovitură de cot a lui Agnes îl făcu să tacă.

– Când ai plecat, explică Paul, adresându-se Dorotheei, am crezut că înnebunesc. Măcar dacă ai fi ascultat explicațiile mele. Am ieșit din vilă și am dat peste o companie de polițiști, conduși de un popă isteric. Ridică ochii spre tavan, provocând râsul argintiu al Dorotheei.

– Ei bine? făcu aceasta.

– A trebuit să merg la hotel să-mi caut actele de identitate. Pașaportul, permisul de conducere, cartea de identitate etc. Cum toate sunt pe numele de Russel, polițiștii și-au cerut scuze. Am vorbit cu popa și el mi-a dezvăluit temerile tale. M-am repezit în port în clipa în care Achille plecase.

– Dar Patrice Rualut a fost prins, nu? întrebă Dorothee.

Paul încuviință.

– A fost arestat la Neapole și predat în mâinile infirmierilor săi.

Dorothee avu o tresărise de indignare.

– A putut părăsi Cythere?

– Ruault n-a fost niciodată la Cythere.

Dorothee făcu ochii mari de uimire.

– Dar în acest caz, cine a ucis-o pe Erika Weiber?

– Soțul său. În prezent, trebuie să se afle în mâinile polițiștilor.

Urmă o tăcere. Philippe Launey, care până atunci nu spusese nimic, se ridică primul.

– Vă las, șopti el printre buzele încleștate, trebuie să merg la clinică.

Plecă în grabă, cu umerii ușor încovoiați, după ce-i aruncase o ultimă privire Dorotheei. Aceasta nici măcar nu observă. N-avea ochi decât pentru Paul.

Acesta o prinse tandru în brațe și o sărută.

– Vrei să fii soția mea? murmură el.

– Oh da, răspunse Dorothee fără să stea pe gânduri. Cu condiția să renunți la răzbunarea împotriva Ritei Beaumont.

– Îți promit, dragostea mea. Am fost un prost să cred că asta ar face moartea fratelui meu mai puțin absurdă.

Se sărutară din nou. Agnes se întoarse spre logodnicul său.

– Cred că putem pleca, spuse cu o voce emoționată.

Capitolul 14

Dorothee rupse din caiet schița pe care tocmai o desenase și o examina cu satisfacție. De câteva zile își împărțea timpul între desen și dragostea sa.

– Paul, strigă ea, vino să vezi.

Paul Russel intră în încăperea care-i servea de birou tinerei stiliste și zâmbi, văzând-o aplecată peste o masă încărcată cu hârtii de toate dimensiunile. Admiră o clipă culorile deschise, puternice și liniile pure și simple ale hainelor.

– Sunt convins că domnul Bruno va fi uluit în fața „Îmbarcării pentru Cythere", afirmă el.

O sărută îndelung și ea se înfioră sub sărutul său.

– Diseară, îmi duc logodnica la cină, reluă tânărul bărbat mângâind părul bogat al Dorotheei.

– Cu plăcere, exclamă ea, unde mă duci?

– Ei bine, la Maxim. Tot Parisul trebuie să-ți admire frumusețea.

Dorothee se strânse lângă el.

– Asta mă face ca acum să-ți pun o întrebare, dragul meu.

Paul îi mângâie bărbia.

– N-am nimic de ascuns, zâmbi el.

– Ce fel de răzbunare plănuisei împotriva sărmanei Rita?

Paul începu să râdă.

– În naivitatea mea prostească, vroiam s-o aduc în stare să se îndrăgostească de mine, cu scopul de a o face să sufere, cum l-a făcut ea odinioară pe Julien. Acum, îmi dau seama că oameni ca domnișoara Beumont sunt la adăpost de suferință. Sunt atât de egocentriști, încât nu pot fi seduși decât de ei înșiși.

– Încă o întrebare, murmură Dorothee. Când ți-ai dat seama că nu sunt Rita?

– Am început să presimt repede că făceam o greșeală asupra persoanei. Dar, comportamentul tău extravagant, a cărui cauză n-o știam până la conversația cu popa, îmi reînvia de fiecare dată bănuielile.

Cum o ținea îmbrățișată, o duse spre sofa.

– Până-n ziua în care mi-ai dat dovada evidentă că nu puteai să fii Rita.

– Ce… care zi?

Se întrerupse, în timp ce obrajii i se îmbujorară.

– Oh! adăugă cu simplitate.

Paul o răsturnă pe sofa.

– Sunt foarte fericit că am fost primul bărbat care a făcut dragoste cu tine, Dorothee.

Ea îi dădu o palmă ușoară pe obraz.

– Demodatule!

Izbucniră într-un râs fericit. Când Paul deveni din nou serios și o strânse cu putere într-un anumit mod, pe care tânăra îl cunoștea foarte bine, ea oftă:

– Cred că vom întârzia la cină.

– Te iubesc, te iubesc, murmură Paul. Când vom fi o pereche bătrână, îți promit să te duc în fiecare seară la cină.

Cu ochii pe jumătate închiși, ea îi zâmbi.

– În acest caz, avem timp, răspunse ea.

Sfârșit